

INFORMATION NR. 3 1982

Anundsjöstenen ett olöst mysterium!

Se sidan 12

Den här "stenen" föll en julidag för 32 år sedan till marken från en egendomlig "ljusboll" hemma hos torparen Anton Lindberg i ångermanländska Norrböle. "Stenen" kan vara från en annan värld!

UFO-INFORMATION

Tidskrift för aktuella
UFO-händelser och ökad kunskap
om UFO-fenomen. Utg. med 6 nr/år.

Prenumerationsåret på UFO-
Information är 1 jan. — 31 dec.

Redaktör och ansvarig utgivare:
Carl-Axel Jonzon. Tel. 0142/440 30

Övriga medarbetare:
Olle Öhman, Dezsö Sternoczy,
Märta Engzen, Lars Nilsson,
Kenneth Eek. och T. Gustavsson.

Redaktionens besöksadress:
Lagmansberga Brunnsgränd,
596 00 Skänninge.
Tel. 0142/440 30.

UFO-Information:
Box 16, 596 00 Skänninge.

Prenumeration och medlemskap:
Postgiro 8 43 25-0
UFO-Information 75 kronor helår.

Bidrag från läsekretsen i form av
artiklar och diskussionsinlägg mot-
tages tacksamt.

För att underlätta den redaktionella
bearbetningen bör manuskripten
skrivas med största möjliga radav-
stånd på skrivmaskinen. Var god
observera att manus endast skrivs
på bladets ena sida!

För artiklarna svarar författarna. Ar-
tiklar och övrigt material ur denna
tidskrift får återges helt eller delvis
endast efter tillstånd av ansvarig ut-
givare för UFO-Information.

UFO-Information ser gärna också att
våra läsare hör av sig med tips om
inträffade händelser av UFO-karaktär
— det kan vara något Ni läst om i
respektive lokalpress på Er egen
hemort eller hört någon berätta.
Hjälp oss också samtidigt att lätt få
kontakt med eventuella vittnen till
UFO-observationer genom att t ex
notera telefonnummer eller post-
adress i breven till oss.

Vi vill ha hjälp av kunniga och duktiga

TECKNARE och ÖVERSÄTTARE

för översättning av engelska, franska och spanska texter.

Vi vill också gärna knyta kontakter med UFO-intresserade
som kan hjälpa till att på sina hemorter följa upp och
bearbeta aktuella UFO-fall.

För närmare upplysningar ring (kvällstid) eller skriv
till Carl-Axel Jonzon, UFO-Information, Box 16,
596 00 Skänninge. Tel. 0142/440 30

INNEHÅLLSFÖRTECKNING:

Resenärer från framtiden	3
Lugnande besök i Bouahmama	4
Från Urvuma till Beit Bridge	6
Anundsjöstenen — ett olöst mysterium ..	12
Fallet Villas-Boas	15
UFO inspirerar till brunnsborrning	18
Närkontakt av tredje graden i Cabo Frio	19
USA-polis till sjukhus efter möte med UFO	20
Han fick följa med till annan planet	22
UFO ödelade byar i Senegal	23
Skolgång med förhinder	24

Är du hemma på datorer? Kan du programmera?

Redaktionen för UFO-Information önskar kom-
ma i kontakt med någon programmerings- eller
datorkunnig person för dels rådgivning dels
av programutveckling på s.k. mikrodatorer.
Ring 0142-440 30 eller skriv under adress
UFO-Information Box 16, 596 00 Skänninge.

Resenärer från framtiden besöker jorden som hjälpare

Är det möjligt att lösa UFO-gåtan med den
teknik vi förfogar över? Frågan är berättigad
med hänsyn till den stora mängd rapporter om
flygande föremål av ej känd karaktär som stän-
digt observeras på och omkring vår jord. Kan
man i dagsläget dra några som helst säkra slut-
satser om och kring detta minst sagt kontrover-
siella fenomen? Ja, vill jag påstå! Det finns ett
mönster i det hela och med dess hjälp kan man
dra slutsatser, som rimligen borde ligga nära
sanningen. Även om man inte kan lägga fram
bevis, bör indicierna räcka för att försvara de
svar man får.

1. Vi vet, att vi besöks av okända varelser och
farkoster. Även kontakter på det personliga pla-
net har inträffat, det vet vi.

2. Vi har också noterat, att det synbarligen fö-
rekommer två olika typer av kontakter där den
enas syften är att på ena eller andra sättet hjälpa
oss, medan den andra delen av besökarna
uppenbarligen önskar skada oss eller i varje fall
göra det.

3. Det kan vidare konstateras, att det ej är frå-
ga om ett fåtal besök utan det rör sig om otroligt
många besök. Det fullkomligt dräller av obser-
vationer.

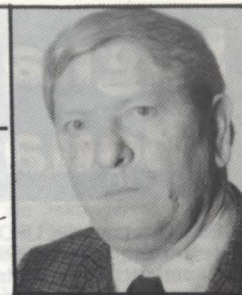
4. Intresset för jorden tycks också vara större,
när vi står inför större avgöranden t ex då vi gör
nya upptäckter av betydande art eller om någon
större katastrof inträffar. I samband med eller
strax före någon sådan händelse ökar UFO-
frekvensen.

5. Dessa besökare är inte lika varandra utan
avviker ganska markant, allt mellan lådliknande
varelser till sådana som liknar oss exakt till yttre
form, storlek och färg.

6. Så vitt mig är bekant har inte några bevis, i
den meningen att de skulle antyda varifrån des-
sa besökare kommer eller vad deras avsikter är,
lämnats kvar på jorden. Det tycks snarare vara
så, att besökarna till varje pris önskar förbli ano-
nyma. De tycks försöka blanda bort korten för
oss människor, så att vi varken vet ut eller in,
och när vi fått upp en tråd, ja, då sker något som
kastar omkull våra teorier om varför vi besöks.

Detta är några av de mest iögonenfallande sa-
ker man kan notera om dessa besökare, och det
som sedan sägs måste bli logiska slutsatser
baserade på de iakttagelser man gjort.

Det första är inte mycket att orda om. Vi vet,
att vi besöks. Så långt är allt klart. Till den andra
iakttagelsen är heller inte mycket att säga. Att
det förhåller sig på sätt som sagts är helt klart.
Det enda som ligger närmast tillhands är att pe-
ka på religionen, något som ufologerna av någon
anledning tycks vara rädda för. Även den första
punkten har anknytning till religionen. Det sägs
t ex i vår bibel, att änglarna finns överallt för att
hjälpa oss. Det står också i samma bok, att det
finns två krafter, en ond och en god, som kämpar
om vår gunst. Är det inte förunderligt så lika
beskrivningarna i bibeln är och dagens syn på

UFO-besökarna. Detta kan knappast vara en till-
fällighet. I och med detta har svaren getts även
på punkterna 3 och 4.

För att svara på frågan, varför de är så olika
till utseende skulle jag vilja svara med vad som
sagts i punkt 6. Genom att uppträda i olika for-
mer och anta olika beteende förvillar de oss
ständigt. Våra tidigare teorier ställs på huvudet
av nya olikformade farkoster och besättningar.
Vi blir aldrig kloka på vad vi sysslar med på det-
ta sätt.

Dessa farkosters uppdykande till synes från
ingenstans är ett för oss jordbor okänt fenomen,
och jag nämnde inte om detta inledningsvis,
därför att det tarvar ett speciellt synsätt på uni-
versum och vår roll som människor i systemet.
Teknikerna förfasar sig över de avstånd dessa
besökare har att tillryggalägga, underförstått att
de måste komma utifrån någon annan galax, där
livsbetingelserna är gynnsamma för intelligent
liv liknande vårt här på jorden.

Troligen får vi också besök från andra platser i
universum, men dessa besökare är säkerligen i
minoritet åtminstone i vår tid (nutid). Däremot
är säkerligen framtidens intelligenser inblandade
i olika sammanhang. Ni gissar rätt: jag me-
nar att dessa besökare är tidsresenärer. Det är
besök från framtiden vi ser som UFO! För tids-
resenären blir avstånden inget hinder till vilken
plats (tid) han/hon än önskar färdas.

Jag nämnde, att vissa saker som händer här
på jorden får till följd att UFO-frekvensen ökar.
Svaret skulle då vara, att det är besökare från
framtiden, bosatta på jorden, som besöker oss.
Det ligger självklart i framtidens människors in-
tresse, att vi uppträder på sådant sätt, att fram-
tiden och tiden mellan nutid och den framtid be-
sökarna befinner sig i blir vad den är avsedd att
vara. Här ser vi tydligt den tvångsstyrning jag
tidigare nämnt om. Jag har hävdad att män-
niskans liv är utstakat och styrt. Så måste det
vara, eftersom all tid är samtidigt! Tänker man
efter blir allting logiskt och klart och det är för-
klarligt att vi inte tillåts veta mera än vad just
den tid vi lever i tillåter. Detta för att inte även-
tyra framtiden, där vi också skall leva.

All tid är uttänkt och formad efter ett vist
mönster. Vi fyller detta mönster efter hand som
livet förflyttar sig på tidens axel. Skulle vi kunna
ändra vårt handlande eller lägga en sekund till
tiden, skulle detta få oöverskådliga konsekven-
ser. Men man bör veta varför, hur och till vilken
nytta. Nyfikenheten är berättigad - rätt använd
är den en livets krydda!

Lugnande besök i Bouahmama

En algerisk
rapport från 1958
av Joël Mesnard.

En mycket ovanlig UFO-iakttagelse rapporterades en natt i mars 1958, under algeriska kriget, vid ett av Främlingslegionens läger i Bouahmama i Sud Constantinois. Det enda vittnet, legionären N G, gjorde vakttjänst utanför lägret. Den plats där han befann sig utgjordes av en förstärkt postering som grävts ut i marken, lätt armerad och utrustad med en telefon kopplad till lägret.

Natten var molnfri och månen lyste. Allt var tyst och stilla i ökenlandskapet. Inga större operationer genomfördes i området vid tidpunkten i fråga, varför N G, som varit legionär i tre år, inte kände sig speciellt orolig. Han satt på marken i närheten av skyttegravan och höll sitt gevär mot knäet. Om något oväntat inträffade skulle han antingen avlossa ett skott eller larma lägret via telefonen.

Plötsligt, några minuter över kl 00.30, hände också någonting. Vad det var kan vi inte med säkerhet säga. Vittnet minns att han såg ett **positivt, fysiskt fenomen av enorm storlek**. Men han har en känsla av att något högst ovanligt hände honom psykiskt. Och han erkänner att det mycket väl kan finnas en skillnad mellan vad han uppriktigt minns och vad som egentligen inträffade.

Det började med ett vislande ljud, det slags ljud som uppstår då man blåser i halsen på en flaska. Detta ljud verkade komma från himlen. Han tittade omedelbart upp och fick syn på ett enormt, runt föremål som sänkte sig. Det stannade upp då det befann sig omkring 35-40 meter över marken, och började sväva där, orörligt och ljudlöst.

Han bedömde det till att vara 350 meter långt. Som det sågs av honom något snett underifrån, i ankomst- och avfärdsfaserna, verkade det vara elliptiskt till formen (se fig 1), helt oberoende av den perspektiveffekt som får en skiva att se elliptisk ut när man observerar den från en punkt utanför skivans centrumlinje. Dess bredd kunde kanske ha varit omkring 250 meter. Han bedömde avståndet mellan honom och den närmaste kanten av farkosten till att vara en aning mer än 50 meter (fig 2).

När jag bad N G sträcka ut armarna mot ändarna av föremålet som han ansåg sig ha sett det, höll han dem i en vinkel på omkring 100 grader från varandra. Denna bedömning överensstämmer väl med den bedömning som getts ovan i fråga om dess storlek och dess avstånd från honom.

Farkosten omgavs av ett blekgrönt sken, och en intensiv konisk stråle av smaragdgrönt ljus kom från centrum av underdelen i riktning mot marken.

Legionär N G avfyrade inte sitt gevär, ej hel-

ler grep han telefonen. Han minns bara att han stirrade på föremålet 45 till 50 minuter. De blekgröna och smaragdgröna färgerna var det vackraste han någonsin sett. De hade också en avslappnande effekt på honom och var helt fascinerande. Legionär N G hade glömt allt om kriget. Alla nervösa och psykiska spänningar hade försvunnit från hans sinne. Han upplevde bara en känsla av lycka.

Så återkom ljudet igen, som om någon blåste i en flaska, och farkosten började sakta höja sig tills det befann sig på en höjd av omkring 100 eller 120 meter. Sedan flög det, i stigande bana och med oerhörd hastighet iväg mot nordväst.

Vad legionären då upplevde var ett slags känsla av sorg vid försvinnandet av denna vackra syn. Efter några få minuter började denna känsla avta, och ersattes undan för undan av hans normala medvetandetilstånd. När han var sig själv igen rapporterade han på telefon vad han sett. Till hans stora förvåning svarade officeren i lägret endast med orden: -All right. Vi ska kontrollera saken i morgon bitti.

Djupt besviken över officerens reaktion, fortsatte N G sin vakthållning tills han avlöstes av en annan man tidigt på morgonen. Han rapporterade ännu en gång sin upplevelse, och denna gång var han mer uppmärksam. Vissa av hans överordnade ville gärna tro hans berättelse, för N G, som då var 28 år gammal, var en väl ansedd soldat och ansågs vara seriös och pålitlig. Majoriteten ansåg däremot att det endast rörde sig om psykiska besvär som orsakats av de hårda krigsförhållandena i öknen.

En noggrann undersökning inleddes på platsen för iakttagelsen. N G minns med ett leende att officerarna till och med undersökte sanden med ett förstoringsglas. Varken fotavtryck, märken eller något främmande material kunde upptäckas, och man förmärkte ej heller någon speciell lukt.

Antagligen mer ur hälsosynpunkt än av 'ufo-logiska' skäl förhöordes vittnet ingående av officerarna. Han höll fast vid sin ursprungliga historia, och händelsen ansågs vara ganska fantastisk. Han sändes till militärsjukhuset i Val de Grâce i Paris. Där fick han stanna en vecka och hölls under noggrann uppsikt av neurologer och psykiatriker. Ett EEC avslöjade inget ovanligt. Den slutsats som drogs av alla läkarna var att N G befann sig i ett tillstånd av god fysisk och mental hälsa. Han hade inte märkbart påverkats av sin tjänstgöring i det krigshärjade Algeriet. Han hade inga alkoholisttendenser och ansågs vara kompetent för tjänstgöring i Främlingslegionen, vilket innebär ett speciellt hårt sätt att leva. Faktum är att ingen person med dagdrömstendenser någonsin skulle väljas ut för

tjänstgöring i Legionen. Detta gäller även personer med en överutvecklad fantasi eller ett analytiskt, kritiskt sinne.

N G, som idag är civilist, är tydligen en man med en stark känsla för vardagens realiteter, och verkar helt enkelt vara raka motsatsen till den överkänsliga typen eller en poet.

Vad hände den där natten i Bouahmama? Det är precis lika svårt för oss att tro på de fysiska detaljerna i den rapporterade iakttagelsen som det är att betvivla vittnets ärlighet.

Monsieur N G söker tydligen ingen publicitet. Han berättar endast sin upplevelse, på ett naturligt sätt, för sina närmast anhöriga. När jag träffade honom i maj 1970 verkade han under de första minuterna en aning motsträvig, men sedan svarade han på mina frågor utan att understryka någon speciell detalj.

Jag har hittills inte kunnat hitta några bevis från militära källor angående hans påstådda upplevelse. Val de Grâce-sjukhuset sparar inga journaler om sina patienter under en längre period än tio år.

Föremålets storlek är så väldig att om det verkligen befann sig där vittnet uppgav sig ha sett det, måste det ha varit synligt från lägret i en vinkel av omkring 60 grader. Ändå var det ingen annan som rapporterade något. När jag frågade ut honom om den möjliga anledningen till att han var det enda vittnet, svarade N G att det på intet sätt är förvånande eftersom de flesta av manskapet låg i sina baracker och sov vid tillfället. Det fanns en annan legionär som gick

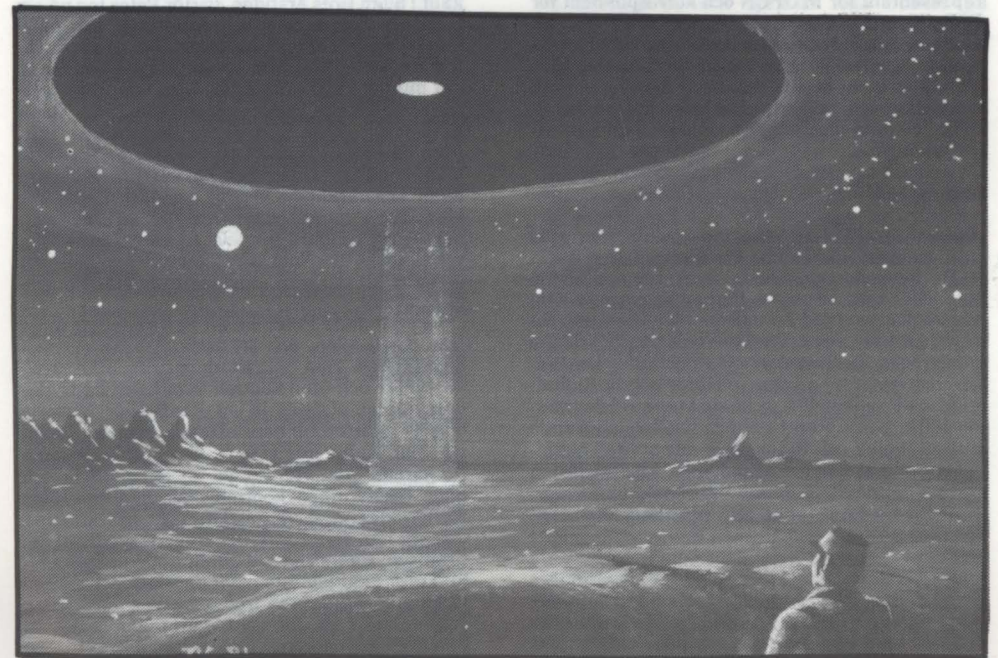
vakt på andra sidan lägret, och han kunde ha sett UFO:t i en vinkel av nästan 40 grader! Ändå rapporterade denne inte något. N G tror inte att slutningen eller den kuperade terrängen hade varit tillräcklig för att göra fenomenet osynligt från lägret.

Vittnet verkar vara medvetet om att något ganska ovanligt hänt med hans psyke, men han verkar också helt positiv när det gäller de geometriska detaljerna i sin 'iakttagelse'. Han säger att han inte råkat ut för någon sjukdom av något slag sedan natten för iakttagelsen och ej heller några ovanliga fysiska eller mentala tillstånd. Han har aldrig haft några andra upplevelser av UFO-karaktär, vare sig före eller efter upplevelsen i Bouahmama. Vad som hände honom där 1958 har lämnat honom med tron att 'där finns någonting', och att 'någonting kommer från en annan värld för att observera vår'. Angående det förvånansvärt fridfulla tillstånd han upplevde under sin iakttagelse, använder han följande ord: -Det var som om tiden gick mycket långsamt ... och -det var som att befinna sig i en annan värld.

Sedan sin upplevelse har han fått ett visst intresse för flygande tefat och har läst en del om UFOs i dagstidningar och tidskrifter. Hur som helst har ämnet inte gjort honom orolig, och hans upplevelse, hur otrolig den än kan låta, har inte märkbart förändrat hans liv.

Källa: Flying Saucer Review, Vol 19, No 3, Maj/Juni 1973.

Översättning: Sören Andersson.

Ett enormt, kanske 350 meter långt, föremål sänkte sig ner för att slutligen stanna 35-40 meter ovan mark där det ljudlöst och orörligt började sväva. Soldaten upplevde en känsla av sorg när han så småningom såg farkosten först stiga och sedan, med en oerhörd hastighet, försvinna i rymden.

Från Umvuma till Beit Bridge med UFO-eskort!

Av Carl von Vlierden

Denna berättelse har kommit till genom rapporter av vittnena, Peter och Frances, och genom artikelförfattarens bandupptagning av intervjuer med vittnena.

Natten mellan den 30 och 31 maj 1974 var ett ungt gift par, Peter och Frances, på resa i bil från Salisbury, Rhodesia, via Fort Victoria och gränsstaden Beit Bridge till Durban, Natal, Sydafrika. Det de upplevde gjorde dem högradigt upprörda. Då de inte tidigare hade befattat sig med UFO-problemet - (trots att Peter, vilket senare framkom, tidigare haft en UFO-upplevelse) - och inte hade läst böcker i ämnet, visste de inte till vem de skulle vända sig. Men en dag - de hade då varit bosatta mer än fem månader i Sydafrika - läste de en seriös UFO-rapport i tidningen The Natal Mercury. De satte sig i förbindelse med tidsningsredaktionen och berättade om sin upplevelse för redaktören.

Den vetenskaplige medarbetaren, Bill Faill, lyssnade till deras historia och hänvisade paret till mig. Den 28 november hade jag, som både är representant för MUFON och korrespondent för FSR (Flying Saucer Review), fått alla rapporter av Peter och Frances, och den 1 december intervjuade jag dem i deras hem i Durban. Jag gick grundligt igenom alla punkter i deras skriftliga berättelse och fick spela in intervjun på band. Följande redogörelse är baserad på denna bandinspelning.

Möte med UFO.

Natten den 31 maj 1974, var molnfri med god sikt, trots att månen inte var synlig.

De besynnerliga händelserna började ca tio km söder om Umvuma. Paret såg en man sitta vid vägkanten med en walkie-talkie i handen. De trodde att det var en polisman de såg. På denna vägsträcka förekommer ofta hastighetskontroller, och Peter som körde med för hög hastighet, med sin Peugeot 404, saktade farten till de tillåtna 100 km/tim. Paret började fundera angående polismannen, och Peter påpekade att den metalliska dräkten var en egendomlig klädsel för en polis, då dessa i regel bär khaki-uniformer. Frances beskrev tyget som plastliknande. Han kastade en blick bakåt, men det fanns inget att se.

Ett UFO dök upp kl 02.30 på natten. Frances är helt säker på den punkten, för hon kontrollerade tiden på sin klocka. Hon trodde ljuset kom från ett högt liggande hus och påpekade att det nog var någon som var sent uppe. Hon fick också tanken att det kunde vara ljus på en radiomast, men det liknade snarare ett strålkastarsken. Det började sedan cirkulera, och genom

rotationen föreföll det som tändning och släckning. Föremålet dök upp på bilens vänstra sida, där passageraren satt. Det såg ut att vara alldeles bredvid bilen och förflyttade sig med samma hastighet som denna. Ett ögonblick trodde de, att det möjligen kunde vara en helikopter. Ljuset hade ett klart blåvitt sken och var konstant. Det tändes och släcktes med intervaller på ca fem sekunder i tätt och två sekunder i släckt tillstånd.

Elektromagnetiska effekter och plötslig kyla.

Peter lade märke till att bilstrålkastarna blev svagare och svagare och gjorde Frances uppmärksam på detta. Trots att de färdades med maxhastighet, 140 km/tim, blev elsystemet långsamt svagare, men radion fungerade perfekt, och de kunde fortsätta att lyssna till ett lätt jazzprogram från Lourenzo Marques i Mozambique. Peter sade emellertid, att det var som ett kraftigt neonljussken omkring bilen.

Medan de färdades blev det plötsligt mycket kallt i bilen trots årstiden, varför Peter tog på sig tröja och överrock, och Frances tröja och pälskappa. Peter slog på den elektriska värmen. Bilen fortsatte med 150 km/tim. Tydligt fanns det mycket kraft i batteriet, ty radion fungerade fortfarande och även cigarettändaren. Tändningen var också normal, för motorn gick fint. Men då Peter släppte upp gaspedalen fortsatte bilen ändå att färdas med 150 km/tim. Kölden i bilen var verkligen mycket ovanlig. Peter har kört denna vägsträcka många gånger, men han har aldrig tidigare upplevt en sådan kyla. Det var faktiskt lika kallt som i ett kylskåp och han menade att det som lägst varit ungefär tio grader Celsius.

Jag påminde Peter om att han hade lyft foten från gaspedalen, och att detta ej hade minskat hastigheten. Han bekräftade att han utan strålkastarljus och utan kontroll över bilen hade färdats från en plats ca 18 km utanför Fort Victoria och till infarten till bensinstationen i Fort Victoria. Han kunde inte stanna bilen, för bromsarna fungerade inte. Han kunde ej heller styra och hade heller ingen kontroll över motorn. Bilen förflyttades med en hastighet av 160 km/tim, och då han flyttade foten från gaspedalen till bromsen, förändrades ingenting. Jag påpekade, att Peter tydligen inte blivit paralyserad, då han ju kunnat flytta foten från gas- till bromspedal. Han svarade, att han varit klar i huvudet och att han även kunnat tända cigarretter etc.

Peter: Jag tog foten från pedalen (en gång, men sedan var jag som förstenad), men sade inget om detta till Frances, ty hon föreföll vara på gränsen till hysteri.

Frances: Det verkade som om bilen var under full kontroll. Som passagerare kunde jag inte konstatera någonting annat. Bilen slingrade inte. Föraren satt bara där, utan att kunna göra någonting; det var precis som om vi styrts av en autopilot.

Peter: Jag försökte använda ratten, men det hände ingenting. Jag var förstenad, men Frances sa bara: -Hur kan du sitta där så lugn?

Frances: Åh, sa han, -det är bara ett UFO, och jag sa: -Ja, men vad tänker du göra åt det? Han svarade: -Ja, vad kan jag göra?

Mystiska bussar.

Det ensamma UFOet svängde från vänstra sidan av bilen (där Frances satt), över till Peters sida, men en kilometer senare svängde det tillbaka och följde dem tills de befann sig ca en mil från Fort Victoria. Vid den tidpunkt då UFOet ändrade läge, passerade de vad som föreföll vara en buss för svarta. Den stod på en parkeringsplats utanför ett varuhus (eller handelsplats). Belysningen var tänd i bussen och även strålkastarna var tända. Bussen var tom, och det fanns inga människor i närheten av den. Peter talade om, att vanligtvis är dessa bussar överfulla med passagerare. Bagage, cyklar, väskor, koffertar och fjäderfä dräller det av på bussarnas tak, och många människor stannar kvar i bussen under hela färden, för att vakta sina ägodelar. Här fanns ju inte en enda människa att upptäcka. -Det var mycket underligt, sa Frances.

Den första bussen var parkerad med kylaren i Peters och Frances' körriktning. De två andra bussarna, också de med all belysning tänd och med motorerna igång, höll på den andra sidan av vägen, men i motsatt riktning. Den andra bussen såg de sju km efter att ha passerat den första, och så var det ytterligare en tredje buss fem km längre fram på vägen. Också de två andra bussarna var tomma och parkerade vid sidan av vägen, vilket i Rhodesia är förbjudet och bötesbelagt. Sker det en olycka med en buss, måste föraren sätta ut en röd varningstriangel på vägen, bakom fordonet. Det fanns ej några sådana trianglar vid bussarna. Peter och Frances var speciellt intresserade av bussarna, ty de körde för en firma som tillhörde den koncern där Frances var anställd.

En ljusstråle från UFOet riktades ned mot horisonten, eller, undrade Frances, var det från horisonten och upp till UFOet.

Då de befann sig ca tio km från Fort Victoria, försvann UFOet som ett stjärnskott. Kl 04.30 körde de in på en servicestation utan belysning. Peter stannade bilmotorn, och då han en timme senare åter startade den, fungerade strålkastarna normalt. Servicemannen vid bensinmacken påpekade att det var något fel med bilens strålkastare. Medan han fyllde tanken, sa Frances som var iförd päls och ylletroja, att det var en mycket kall natt. Den införde servicemannen, som hade legat och sovit vid sidan av macken endast iförd underkläder och shorts, betraktade Frances med förvåning och tyckte ej att det var någon kyla. Bilen var varm igen när de kom tillbaka, (de hade förgäves försökt få något varmt kaffe, men de hade dock fått möjlighet att tvätta sig) och de

återupptog sin resa kl 05.30.

Ungefär tio km söder om Fort Victoria, gjorde Frances ännu en gång Peter uppmärksam på, att ett UFO dykt upp på deras vänstra sida, men denna gång såg de även ett annat föremål som följde dem alldeles ovanför bilen. Denna gång kom farkosterna ej upp bakom någon höjdstreckning, som det första hade gjort. Det på vänstra sidan höll samma hastighet som bilen. Deras ljus var konstant. Inga blinkningar.

Genom ödlig sumpmark.

Ett annat märkligt förhållande var, att bortsett från polismannen och den införde på bensinmacken i Fort Victoria, mindes de inte att de sett några andra under hela resan. De såg inte heller till några fler fordon än de tre bussarna, vilka ju observerades under märkliga omständigheter. Peter berättade, att denna väg som regel är livligt trafikerad. (Man må också ta i betraktande, att folk föredrar att köra om natten på grund av värmen. Dessutom var det natten till en fridag, 'nationaldagen' i Sydafrika, och då detta är huvudvägen till festligheterna kunde man förvänta extra mycket trafik. Charles Bowen).

Nu kom de in i ett mycket överraskande område. Frances hade fäst sin uppmärksamhet på det UFO som ledsagade dem på vänstra sidan, men hon omtalade också, att hon sett många låga buskar och mängder av högt gräs, och landskapet verkade fuktigt. Det var överraskande, ty vegetationen i detta område är sparsam, med några parapyträd och spridda låga buskar på mycket torr mark. Peter sa: -Det var stora sumpområden, och vatten som reflekterade ljuset från föremålen, vilka fortfarande lyste med en blåaktig färg.

Bilstrålkastarna fungerade fortfarande, så Peter kunde se en stor mängd löv. Vägen var torr, trots att vägrenen och jorden utanför var våt. Det var massor av vatten och tropisk vegetation. Frances påminde oss om, att det normalt hörs en massa ljud från får, killingar och cikador. Men vid detta tillfälle hördes inget ljud varken från bilmotorn eller från insekter. Det var som att resa i en dröm, med alla ljud bortkopplade, med undantag av radion som malde vidare med sitt program.

Då de körde ut ur Fort Victoria, var deras fart omkring 120 km/tim. Den var nu uppe i 190 (vilket är gränsen för bilens hastighetsmätare). Peter sa att han ej själv hade kontroll över fordonet vid hastigheten omkring 200 km/tim, utan att bilen bara körde av sig själv och Peter erkände att han var skräckslagen. -Jag försökte först ignorera fenomenet och betrakta det som en synvilla, men jag konstaterade att jag hade mist kontrollen och att någon annan körde bilen. Det var i varje fall inte jag. Han kände sig chockad, ja, förstenad. Han kunde faktiskt inte styra, och det blev ingen reaktion när han försökte. Han sa att han lika gärna kunnat krypa över till baksätet, så långt som möjligt från instrumentbrädan. Även om vägen från Fort Victoria till Beit Bridge ingalunda är jämn, så var det med hänsyn till Peter ingen skillnad, tills de nådde ca tre km utanför Beit Bridge.

Milen som 'försvann' ...

Vittnena erinrade sig, att de undrat över att det inte var den vanliga vackra rhodesiska morgongryningen. Ingen morgonrodnad, ingen soluppgång, bara grått, grått. Det var fullt dagsljus då Peter släckte strålkastarna. De två UFO:n var klart synliga, men föreföll att var mycket högt upp. Det var fortfarande inga tecken på liv, varken av människor eller djur.

Frances föll i sömn kl 06.15 på morgonen.

Frances: Här är en sak, som jag gärna vill nämna. Strax innan jag somnade, tänkte jag, att nu har radion varit tyst i en halv timme, och därför somnade jag. Vi hade ju ingenting att lyssna på. Vi letade förgäves efter en station, men det lyckades ej.

Peter: Från klockan 05.30 hade jag förlorat tidsförmågan. Jag befann mig närmast som i coma. Allting försvann omkring oss. Från tre minuter efter det att Frances föll i sömn, erinrar jag mig ingenting. Jag var som hypnotiserad av det oändligt löpande vägbandet - det var liksom korselds-hypnos.

Under min intervju, riktade jag Peters uppmärksamhet på, att han i sin rapport menade att föremålen möjligen drevs av solenergi; Varför?

Peter: Därför att solen inte var där.

C v V: Men varför?

Peter: Jag vet inte riktigt ...

Frances: Därför att de kom upp från det håll där solen går ned, och vi trodde att det ljus som syntes över horisonten, var energi från solen. Det var heller inget soluppgångssken, och det fick mig att tro att de absorberade solljus, därför att vi hade släckt bilstrålkastarna och de kunde ej ha tagit energi från dessa, om det var det de var ute efter. Det var fruktansvärt. Det var den värsta vägsträckan, därför att vi inte visste, om vi färdades på jorden.

Peter: Det var ju också hela tiden dessa sumpmarker.

Frances vaknade då de närmade sig Beit Bridge, omkring kl sju på morgonen. Solen sken inte och de kunde fortfarande se de två föremålen. Vid gränskontrollen fäste hon inte tullmännens uppmärksamhet på dem. Dessutom - och det kan ha varit rent tillfälligt - var hon förvirrad med hänsyn till tiden. Uret i gränsposteringen visade på 08.30, och uret på gränsstationens torn visade också 08.30, men båda deras armbandsklockor och klockan i bilen visade på 07.30. De rhodesiska gränsvakterna var de första levande varleser de sett sedan de lämnade Fort Victoria och de var iklädda safariuniformer. Då de såg Francis och Peter, blev de förbluffade och frågade om de kom direkt från Nordpolen. Samtidigt skruvade en tredje vakt på radion, och då fick man veta att klockan var 07.30. Föremålen var nu borta och solen sken, som den brukade, men Peter och Frances hade inte sett den gå upp.

Då Peter avläste vägmätaren, som han hade nollställt i Fort Victoria, överraskades han över att den endast markerade 17 km. Vägsträckan från Fort Victoria till Beit Bridge är 288 km. Han hade tankat fullt i Fort Victoria och räknade med att även tanka vid den sydafrikanska gränsposteringen i Beit Bridge. När tankning skulle ske

vid denna plats, visade det sig att man endast kunde ta in två liter bensin, och detta var den förbrukning som skett mellan Fort Victoria och den plats där de andra gången fått följä av UFO:n. Detta var en märklig avslutning på en märklig natts körning.

Astralvandring.

Peter och Frances höll tand för tunga. För en normal person, d v s för envar lekman, som endast haft mindre beröring med UFO-fenomenet eller andra besynnerliga händelser, hade nog deras historia låtit löjlig. Men som det senare visade sig, är det andra faktorer som spelar in och som fått de båda att hålla tyst om sin upplevelse.

Peter hade infört en anmärkning om astralvandringar i sin rapport, och jag frågade honom därför på denna punkt. Han sade då, att han varit van vid astralvandringar fram till för fyra fem år sedan. Han började då han var i 14-årsåldern, i puberteten, och han fortsatte därmed tills han var 19 år. Då han träffade Frances slutade han därför att hon led av det.

Frances: Det var en natt, då jag fick en hemsk chock; Peter låg och sov och så plötsligt, trodde jag att han var död, därför att han inte andades och hans hud var närmast transparent. Jag kunde nästan se igenom honom. Jag förstod att han var på astralvandring, jag märkte att han andades svagt. Jag var fullt på det klara med att jag inte fick väcka honom. Ca tio minuter senare var han åter normal och då väckte jag honom. Efter detta har han upphört med astralvandringar (och vändande sig mot Peter). Jag vet inte vad som skedde ... jag har aldrig frågat dig.

C v V: När du varit på astralvandring, har du då sett strängen som förbinder dig med din fysiska kropp?

Peter: Ja.

C v V: Och denna sista (UFO)-upplevelsen?

Peter: Det var givetvis en egen upplevelse. Det var som när man lämnar sin kropp, som de första stadierna, då man slappnar av och går in i sig själv, för att förbereda sig på astralvandring. Så kände jag det.

Peter berättade att hans telepatiska förmåga hade blivit mindre sedan upplevelsen den 30-31 maj 1974, men att hans koncentrations- och inlärningsförmåga blivit mera utvecklad. Jag frågade hur gammal han var då han först lade märke till sin telepatiska förmåga.

Peter: Vid puberteten, omkring 14-årsåldern, upplevde jag att jag kunde företa astralvandringar, självhypnos och att jag hade telepatisk förmåga. Allt det som ligger utanför vanliga pojars möjligheter. Jag använde telepati som sällskapsunderhållning! - mycket primitivt, därför att jag egentligen aldrig blev skicklig i det. Nu har jag mist förmågan.

C v V: Kan du fortfarande företa astralvandring?

Peter: Nej, jag har försökt, men det går inte.

C v V: Och du, Frances, ditt fantastiska minne?

Frances: Ja, jag kunde läsa igenom en bok och nästan relatera den ord för ord, men nu har denna förmåga försvunnit.

Ännu ett flygande tefat.

I sin berättelse har Peter påpekat en viktig sak. Han omtalar en händelse som kan ha att göra med att UFO:n förföljde dem; Han såg ett flygande tefat i juli månad 1964. Han har tecknat en utmärkt skiss av föremålet och skildrat upplevelsen i detalj. Tillsammans med sin far färdades han i dennes varubil, på en grusväg från Gwelo, via Selukwe till Shabani.

Det var en jordvall vid en kurva, och då de rundat kurvan, såg de tefatet ca 1,20 meter från vägen. UFO:t var ungefär 18-20 meter brett. Då det lättade blev de inhöljda av varma, röda rökmoln. Det var metallgrått, med mörka partier runt där han menade att kraftcentrum befann sig. Röken lade sig på bilen och klabbade fast i flera veckor, och det hade fram till på bilen bränt sig in i lacken. De hade haft ett parti elektroniskt material med sig i bilen, och efter upplevelsen med tefatet, upptäckte de att alla dioderna i apparaterna var förstörda, och de måste ta hem nya dioder för komplettering. Fadern, som ej var det minsta intresserad av flygande tefat, hade bett Peter att hålla tyst om händelsen, och Peter hade också låtit det hela falla i glömska - tills nu.

Peter talade också om, att efter upplevelsen 1974, tillsammans med Frances, visade det sig att bilens däck inte var det minsta slitna. Peter hade köpt billiga slitbanor till turen, då det var hans avsikt att vänta med att köpa nya Michelin-däck till sin Peugeot tills de kom till Sydafrika, där däckerna är mycket billigare än i Rhodesia. Sju månader senare är slitbanorna fortfarande i bästa skick. Trots att det körts 7000 km med dem är de fortfarande som nya. Peter sade att de däremot hade haft mycket krångel med kopplingen, och med generatoren som var utbränd, något som sker då man kör i för högt varv. Peter menade att det var den höga hastigheten under färden från Rhodesia som orsakat detta.

Utföring under hypnos.

Kontakt avslöjad.

Carl van Vlieden ordnade så att det unga paret kunde bli utförat under hypnos. Detta skedde i dr Paul Obertiks mottagning i Durban i början av december 1974.

Dr Paul Obertik emigrerade från Tjeckoslovakien till Sydafrika i slutet av 60-talet, efter det att han avslutat sina medicinska studier. Han är medlem av South Africa Society for Psychical Research (avdelningen i Natal), och han arbetar med hypnos i samband med psykiska studier. Han träffade Carl van Vlieden och fann att de hade gemensamma intressen. Peter visade sig vara ett idealliskt 'objekt' för djuphypnos. Som beskrivits i Natal Mercury, den 16 januari 1975, säger dr Obertik att det är flera nivåer inom lätt och djup hypnos. Under lätt hypnos kan det inträffa att individens undermedvetande för fram egna meningar och ger uttryck för felaktiga tolkningar. I djup hypnos - och Peter befann sig i mycket djup hypnos - kan inget döljas, och sanningen kommer alltid fram.

Sett mot bakgrund av doktors betydande medicinska och experimentella erfarenhet med

hypnos, var hans åsikt den, att Peter hade upplevat de saker han talade om. Med Frances var det helt annorlunda. Hon kunde inte under hypnos påminna sig mer än vid fullt dagsmedvetande. Hon var ju också utan medvetande mellan Fort Victoria och Beit Bridge.

Här följer en utskrift av bandupptagningen av undersökningen/utföringen under hypnos.

En del av orden uttalades slött och monotont av den hypnotiserade och var helt obegripliga (detta får läsaren försöka ha förståelse för).

Dr O: Nå Peter - hör du mig? Du kan se det hela.

Tala om för mig, en gång till. Du körde omkring tolv km från Fort Victoria. Vad skedde då?

Peter: Vi var ca tolv km från Fort Victoria, då vi observerade de två föremålen. Det ena befann sig på 85 graders avstånd (?), och det andra befann sig på 90 grader, alltså rakt ovanför bilen, på ungefär 200-300 meters höjd. Detta UFO sände strålar av ljus, eller strålar av annan art. Jag vet inte vad det var som gav bilen egen vilja, egen kraft, riktning, hastighet, kontroll, ljus, ja, allting. Vid det tillfälle sa bilen till på köpet till mig vad jag skulle göra och när jag skulle göra det; röka en cigarett, tända strålkastarna, växla, ändra radion från LM-stationen till en annan station. Det var då vi hörde röster i radion som lät som om de kom från LM-stationen, men detta var ej fallet. Det var direkta signaler från farkosten ovanför oss, som sände till bilradion, som gav impulser till bilen ... till kabinen och till ... Jag försökte kämpa emot under hela turen. En skärm placerades framför vindrutan och även för sidorutorna och bakrutan. Jag förstod ej hur detta genomfördes. Hela sträckan körde vi utan att ha beröring med vägbanan. Vi körde i en rät linje, från Fort Victoria till ... till ... tre km utanför Fort Vic... (Beit Bridge? Red.). Så körde vi åter på själva vägbanan, och rymdskeppet befann sig nu på två tre miles avstånd rakt över oss, det ena ca 80 grader i förhållande till bilen, och det andra direkt ovanför. Detta är mycket kort om vad som skedde. Flera detaljer ... flera detaljer ...

Dr O: Slappna av Peter. Du kan säkert komma ihåg vad du vill säga. Säg det då. Vad är det för flera detaljer? Peter. Vad är det du vill säga om flera detaljer, Peter?

Medresenären.

Peter: Vi programmerades inne i bilen. Min fru föll i sömn, eller blev sövd genom radion, vilken fungerade som deras röst, så hon kan inte veta så mycket om det som skedde. Så var det skepnaden som strålades ned (projicerades) i baksätet, där den förblev under hela färden. Den meddelade mig att jag skulle se vad jag önskade se. Om jag ville se en and så såg den ut som en sådan, och önskade jag den skulle se ut som ett odjur, så såg den ut som ett sådant. Jag vet inte ... vad de gjorde ... för jag vet inte hur ... jag må försöka, att minnas, därför jag må ... de ...

Dr O: De ... ja?

Peter: Det tog dem ca sju sekunder att upptäcka att jag hade kommunicerat med det förflutna, och att jag hade kontroll över mina tankar, och att jag genom suggestion var i stånd att självhypnotisera mig. De utplånade detta, d v s de

försökte utplåna detta, så att jag inte skulle vara i stånd till att kunna hypnotiseras, och kunna tala om vad som skedde inne i bilen... jag kan bara inte komma ihåg... De var mycket skickliga. Jag kom aldrig upp i rymdskeppet, men jag kunde genom strålarna se vad som skedde inuti det samma och såg deras interiör.

Dr O: Hur såg det ut? Tala om det för mig.

UFOfs inre.

Peter: Det hade tre däck (nivåer). Nedre däck... fanns kraftaggregatet... mellan däck var (Peter snubblade på orden) maskin... däck... rum, vilrum, kommunikations... samlingsrum. Övre däck var komplett flygdäck, ... interastralt kontrollcentrum. Två lufttomma rör förband däckerna med varandra. Genom att placera sig i röret, förflyttades man till önskat däck. Transporten i rören skedde med vakuum-sug (tryck)vakuum... inne i rör... inne i enheterna.

Skeppet var omkring 25-27 meter i diameter och 18 meter högt. Maximaltrycket var... well (Peters tal var nu mycket otydligt och mumlande)... horisontalplan från ytterkanterna... lateralt gick de till (?) vid tryck direkt upp och direkt ned. De hade en stabilisatörenhet för att simulera bågbe... i laboratorieavdelningen. Det var... varje människa som togs ombord, kunde placeras i denna avdelningen och omgivningen kunde simuleras fullständigt... det är bara ett förbruk, men genom att använda människans förmåga eller brist på kunskap, kunde de förmå

Föremålet dök först upp på bilens vänstra sida. Farkosten förflyttade sig med samma hastighet som bilen. Ljuset från föremålet var klart blåvitt. Bilen färdades sedan 18 kilometer, i 150 km/tim, utan någon som helst manöverkontroll från förarens sida!

hennes att se vad hon önskad se, eller var hon önskad befinna sig.

Varelserna.

Dr O: Hur såg de ut, Peter? Ja, vad liknade de?

Peter: De såg ut som jag ville att de skulle se ut. Liknade de en and, så såg de ut som en and. Liknade de ett odjur, så såg de ut som ett odjur.

Dr O: Har de någon verklig form? De kan alltså se ut som vad man helst föreställer sig, men har de någon verklig form? Är de fysiska varelser?

Peter: Fysiska.

Dr O: De är fysiska varelser?

Peter: Fysiska varelser.

Dr O: Har de någon konstant form, som de normalt använder sig av? Någon skepnad i vilken de visar sig för varandra?

Peter: Den som var i bilen, och de i rymdskeppet, var alla... vad jag kunde se av samma storlek, färg, utseende, form och vikt.

Dr O: Och hur såg de ut?

Peter: Samma grunddrag som människor, med stora bröstorgar, halsar, hårlösa, två armar, två ben, men inga tår.

Dr O: Samma (genetiska) organ som vi har? Manliga eller kvinnliga?

Peter: Inga könsorgan.

Dr O: Hur fortplanter de sig?

Peter: Det vet jag inte.

Dr O: Varifrån kommer de?

Peter: Yttre galaxer.

Dr O: Vilka yttre galaxer?

Peter: De nämnde ej namn, sade bara yttre galaxer.

Dr O: Är de vänligt sinnade mot oss ... jordvarelser?

Peter: Ja.

Dr O: De är vänliga. Varför tar de inte direkt kontakt med oss, när de behärskar dessa stora krafter?

Peter: Därför att det finns två miljarder människor som inte kan förstå dem, som ej kommer att förstå hur de ska närma sig dem, se på dem och tala till dem.

Dr O: Kan de inte få dem att förstå?

Peter: Nej, ty detta skulle helt förändra världen, och detta önskar de ej.

Dr O: Tror de på Gud, Peter? Tror de på Gud?

Peter: Ingen Gud.

Dr O: De tror inte på Gud?

Peter: Inga gudar.

Dr O: Vad tror de på? Tror de på oändlig ... tror de på odödlighet?

Peter: De är otroligt avancerade.

Dr O: Är de odödliga?

Peter: Nej.

Dr O: Är de dödliga? Dör de, Peter?

Peter: Ja.

Dr O: Räknat i jordisk tid, hur länge lever de?

Peter: Det vet jag inte.

Resa i tiden.

Dr O: Hur långt kan de färdas, Peter? Hur snabbt? Kan de färdas snabbare än ljuset?

Peter: De färdas i tid, inte i ljus.

Dr O: De färdas i tid, vad menar du exakt med detta?

Peter: De kan färdas i tiden... ljusets hastighet är för långsam för dem, att tillryggalägga miljarder kilometer på sekunder. Om de önskar förflytta sig från punkt A till punkt B, så sker detta genom att gå tillbaka i tiden och sedan framåt igen. De är resande i tid, inte i rymd.

Dr O: Talar de eller kommunicerar de bara?

Peter: De... mentalt... de behärskar engelska perfekt, och de kan alla språk, alla språk i galaxerna.

Dr O: Vill du därmed säga, att de behärskar hela universums kunskap.

Peter: Hela universums kunskap, men vi i galaxerna är som en liten del av ett knappålshuvud skuret i en miljard bitar.

Dr O: Från vilken värld kommer de? Liknar den vår jord? Finns det syre där?

Peter: De kommer från tolv planeter i Vintergatan... och de är ej fientliga. De har inga krig, ty de är ca 2000 år före oss.

Dr O: Så det tar alltså oss 2000 år att uppnå detta stadium? (Doktorn missförstod tydligen och kom in på fel spår).

Peter: 2000 ljusår.

Dr O: Vad säger de om jorden Peter? Kan det bli fred? Kan vi överleva?

Peter: De vill ändra jorden på samma sätt som de ändrade pyramiderna. De ändrade (?) krigen. De ändrade allt att fungera på deras sätt.

Dr O: På vilket sätt gör de då?

Peter: Det vet jag inte.

Dr O: Säg mig, Peter, finns det några av dem mitt ibland oss utan att vi lägger märke till dem?

Peter: Tusentals.

Dr O: Som finns ibland oss?

Peter: De är kontorister, maskinskrivare, direktörer, universitetsstuderande, lärare, renhållningsarbetare m fl.

Dr O: Peter, om man nu önskar att skapa kontakt och önskar få information av dem, kommer de då att ge oss den? Tar de kontakt med oss om vi önskar detta?

Peter: De skapar kontakt när de själva önskar detta. De gör aldrig något direkt på jorden... detta skulle göra dem till toppfigurer, liksom sätta dem på en piedestal. De påverkar endast. De planerar och leder en person som önskar arbeta och som vill få informationer om de saker som är berömvärda. Mänskligheten kommer att överleva genom den påverkan som de nu ger våra... (Här löper bandet ut).

Kommentarer.

Redaktören för Flying Saucer Review, Charles Bowen, skriver att det var en anmärkningsvärd upplevelse att lyssna på bandet. Mot bakgrund av det han hörde det unga paret säga, menar han att de haft en ytterst verklig och oroande upplevelse. Det är ej något tvivel om, 'skriver han', att Peter såg upp i något, kanske ett verkligt eller simulerat rymdskepp, (lägg märke till att han endast använder denna benämning i motsats till 'UFO' eller 'Flygande tefat', när han talar under hypnos), och att det förvirrade honom en del. Med hänsyn till resten av den under hypnos givna berättelsen, bör vi ha ett öppet sinne, skriver Charles Bowen. Var det sanningen eller en eller annan lögnhistoria, ett resultat av rymdvarelsernas hjärntvätt? Fakta kvarstår att berättelsen inte har så litet likhet med många andra budskap, som har serverats oss under åren.

Läsarna har väl utan tvivel redan lagt märke till självbeteckningarna, som till exempel den om att UFO-varelserna kommer från 'yttre galaxer' och senare säger att de kommer 'från tolv planeter i Vintergatan' (vilken ju är den innersta galaxen för oss). (Detta vill jag, Sören, kommentera med att säga att möjligheten finns ju att ufo-nauterna ursprungligen kommer från dessa yttre galaxer, och att de har koloniserat tolv planeter i Vintergatan, vilka för närvarande är deras hem). Detta betyder naturligtvis inte att Peter ej kan ha fått historien inpräntad i sitt undermedvetande, av utomjordiska eller andra krafter. Det är kanske, alltsammans, ett led i en eller annan långfristig kontrollprocess.

Bilen har sänts tillbaka till Rhodesia, på grund av att införselavgifterna i Sydafrika är alldeles för höga. Bilen såldes i Rhodesia till en advokat, som inte kände till parets upplevelse år 1974. Charles Bowen tyckte, att bandet slutade för tvärt, och han har senare fått meddelande om att så skedde. Han fick alltså inte höra hela den inspelade historien. Mr van Vlieden har lovat sända en komplettering till intervjun tillsammans med ett band från ytterligare en 'hypnoseans'.

(Flying Saucer Review, aug. 1975)

Källor: UFO-Nyt, nr 5 och 6, 1976.

UFO-Nachrichten, nr 243, Februari 1977.

Översättning: Sören Andersson.

En julidag under 1950, eller möjligen 1951, upplevde torparen **Anton Lindberg** något minst sagt egendomligt hemma i byn Norrböle, belägen cirka fyra mil väster om Örnsköldsvik i norra Angermanland. Året kan inte med full säkerhet fastställas så här långt efteråt, men minst trettio år har förflutit sedan tilldragelsen i fråga. Anton Lindberg avled 1980, inte långt efter sin pensionering, och bör således vid tiden för den här händelsen ha varit i 35-årsåldern. Så här berättar sonen, Jan-Erik Lindberg, om faderns upplevelse den här sommardagen för länge sedan.

Det var vid pass 12-tiden på dagen som min far fick syn på ett runt ljussken som kom farande uppe i luften. Samtidigt hörde han ett susande ljud från ljusskenet, som kom norrifrån och gick söderut. Han berättade, att det här ljusskenet var av en fotbolls storlek, men hur högt det gick är ju inte gott att veta.

Plötsligt såg han, hur någonting ramlade ner från ljusbollen. Han sa, att det var ett 'eldsken' som föll ner på marken. Efteråt gick han till platsen för nedslaget och fann då en egendomlig 'sten' liggande på åkern ovanför byvägen, norr om Anundsjön. 'Stenen' hade inte borrarat ned sig i jorden utan låg ovanpå marken. Han plockade upp den och tog vara på den. Min far berättade, att den var varm vid tillvaratagandet men hur lång stund det var efter nedslaget, har jag ingen aning om. Några flera bitar än den tillvaratagna hittades inte. Han påstod, att åskan hade gått samtidigt med den här händelsen.

Den här biten var min far mycket rädd om. Han förvarade den i en låda i källaren under alla efterföljande år. Då och då berättade han för folk om den, och visade den för dem som var intresserade av att titta på den. Ingen förstod riktigt vad det rörde sig om, och någon undersökning av biten gjordes aldrig. Biten förblev

Anundsjöstenen föll till marken från en "ljussboll" och togs omhand av torparen Anton Lindberg i Norrböle. Och än idag, 32 år senare, förbryllar den världen. Kanske härrör "klumpen" från en helt främmande värld!

Anundsjöstenen — ett ännu olöst mysterium!

Ännu en metallbit som förbryllar vetenskapen. Den här metallklumpen slungades in genom ett fönster i en fastighet utanför Gävle. Biten, som är "armerad", med metalltråd vilket tyder på att föremålet i varje fall är fabricerat.

liggande i sin låda, år efter år, och föll så småningom i glömska.

I november 1981 flyttade jag tillbaka hit till föräldrahemmet i Norrböle, tillsammans med min familj, och det var i samband med uppställningen av huset före inflyttningen, som jag fick syn på den här biten. Jag var i färd med att kasta bort den då min sväger Uno Berggren från Gottne, frågade mig, vad det var för något. Jag berättade då för honom, vad jag visste om biten, varpå han bad att få den. Han skulle skicka den vidare till en person, som han visste var intresserad av sådana här fenomen. Uno fick ta biten för vidare befordran och blev lovad att göra vad som helst med den.

Jag var själv endast ett par år vid tillfället för den här händelsen som min far var med om, men jag hörde honom berätta om saken åtskilliga gånger, och jag har också hört andra personer berätta samma sak. Själv har jag givetvis inget minne av tilldragelsen så långt tillbaka, utan har hört talas om händelsen först långt se-

nare. Jag har också fått platsen utpekad för mig, där den här 'stenen' återfanns.

Den här ovannämnda 'stenen' - eller Anundsjöstenen - som jag kommer att kalla den i fortsättningen, fick jag den 17 november 1981. Den överlämnades till mig av Uno Berggrens dotter Marianne Berggren, som är min arbetskamrat sedan några år tillbaka. Någon dag därpå besvarade Jan-Erik Lindberg ett antal frågor skriftligen, vilka tillställts honom av mig, med min arbetskamrat som förmedlare. Av svaren förstod jag, att det i det här speciella fallet måste röra sig om en verklig händelse. En iakttagelse av ett s k ljusklot, som på en relativt låg höjd tappat ner ett föremål på marken. Ett telefonsamtal med Lindberg den 15 december 1981 undanröjde varje tvivel om den saken.

Det här är enligt mitt förmenande ett fall som vore väl värt besväret att underkasta en mer ingående undersökning. Eftersom jag av Lindberg fått fria händer att göra vad jag vill med biten, beslöt jag omgående att försöka få en analys till stånd för bestämning av själva materialet i biten, liksom av dess egenskaper. Avsikten med denna analys skulle då självfallet vara att med

Det har hittats svåridentifierade metallbitar i Sverige även efter Anundsjöfyndet. Den här metallbiten upphittades i trakten av Roslagen 1958 och har genomgått en serie undersökningar. Fortfarande har metallbitens sammansättning inte definitivt kunnat fastställas.

Av Erland Sandqvist

stöd av denna kunna påvisa närvaron av det susande runda ljusskenet över Norrböle för drygt trettio år sedan. Därmed skulle också ett ovedersägligt bevis kunna framläggas för existensen av de oidentifierade flygande föremål, som under så lång tid undandragit sig vår bedömning. Här är i alla fall någonting att ta på. Det är det egendomligaste föremål jag hållit i min hand. Det kan vara från en annan värld.

Mystiska metallföremål som efterlämnats på jorden av UFO eller fallit eller kastats ned från sådana flygande farkoster är inte alldeles ovanliga. Men det märkliga med just den här metallbiten är, att man faktiskt **iaktog** när den kom farande från UFOt ned mot jorden. Metallstycket kunde också hastigt uppspås av observatörerna.

I vårt land har flera undersökningar gjorts angående metallstycken, som anses ha samband med UFO-landningar.

Det mest uppmärksammade svenska fallet gäller ett metallstycke, som påträffades i Roslagenområdet i samband med att ett UFO någon gång under 1958 landade på en väg i trakten.

Två snickare, som höll på med ett husbygge i Vaddötrakten, var i sin bil på väg till arbetsplatsen, då de plötsligt överraskades av ett UFO, som landade ett 50-tal meter framför dem, mitt på vägen, i bilens färdriktning!

Bilen stannade och dess elektriska system sattes ur funktion - ett vid sådana händelser vanligt fenomen. Den intressanta händelsen beskrevs utförligt i UFO-Information nr 7 1972, och fick en fortsättning i form av brev från Berkleyuniversitetet, Kalifornien, i nr 1, 1973.

En annan säregen händelse inrapporterades från Gävle. En metallklump kom någonstans uppfifrån rymden, slog emot ett fönster, som krossades, och blev sedan liggande nedanför fönstret, där den sedan påträffades. Biten konstaterades innehålla metalltrådar och verkar i likhet med fyndet från Vaddö att vara tillverkad.

Fyndet från Anundsjö ser däremot ut att vara

något slags smälta. I redaktionen ägo finns ytterligare en 'sten' av ännu ej identifierat slag.

Företagna analyser har hittills knappast bidragit till att kasta ljus över UFO-saken. Det förefaller inte som om bitar av det här slaget direkt kan knytas till UFO-händelser och sålunda få bevisvärde. Det är väl heller knappast troligt, att de främmande besökarna skulle efterlämna något kontroversiellt material, i synnerhet inte som de i andra sammanhang tycks 'bemöda' sig

om att dölja sin identitet.

Nämnas kan också i detta sammanhang spill efter en UFO-landning, som vi sänt till expertis för analys. Denna landning ägde rum på is, där ett 23 meter stort avtryck bildades. Det skulle inte förvåna, om analysen även denna gång ger ett magert resultat. Besökarna vet vad de gör, det är helt klart!

Jonzon

66-01 X-RAY IDENTIFICATION SYSTEM V2.01

SUMMARY

ELEMENT	LINE	WTX	RATIO	%CTG
NA-11	KA12	0.64	0.009	8.77
MG-12	KA12	1.42	0.019	4.55
AL-13	KA12	13.66	0.182	0.89
SI-14	KA12	56.33	0.751	0.40
P-15	KA12	0.41	0.005	18.52
S-16	KA12	0.72	0.010	12.08
CL-17	KA12	1.54	0.021	6.89
K-19	KA12	10.90	0.145	1.09
CA-20	KA12	52.55	0.701	0.41
TI-22	KA12	1.09	0.015	8.06
MN-25	KA12	0.06	0.001	117.95
FE-26	KA12	5.86	0.078	1.74
CU-29	KA12	0.16	0.002	37.20
ZN-30	KA12	0.29	0.004	21.07

SUMMARY

ELEMENT	LINE	WTX	RATIO	%CTG
NA-11	KA12	0.08	0.001	19.60
MG-12	KA12	0.26	0.003	7.35
AL-13	KA12	2.07	0.021	1.50
SI-14	KA12	10.03	0.100	0.60
K-19	KA12	1.02	0.010	2.60
CA-20	KA12	16.90	0.169	0.46
FE-26	KA12	0.62	0.006	3.93

SUMMARY

ELEMENT	LINE	WTX	RATIO	%CTG
NA-11	KA12	0.12	0.001	12.48
MG-12	KA12	0.44	0.004	4.91
AL-13	KA12	3.01	0.030	1.22
SI-14	KA12	12.78	0.128	0.54
CL-17	KA12	0.20	0.002	15.07
K-19	KA12	1.78	0.018	2.32
CA-20	KA12	16.29	0.163	0.51
TI-22	KA12	0.02	0.000	94.59
FE-26	KA12	0.88	0.009	4.16

66-01 X-RAY IDENTIFICATION SYSTEM V2.01

SUMMARY

ELEMENT	LINE	WTX	RATIO	%CTG
AL-13	KA12	1.11	0.011	3.29
SI-14	KA12	6.49	0.065	0.85
K-19	KA12	0.54	0.005	4.71
CA-20	KA12	9.66	0.097	0.65
TI-22	KA12	0.09	0.001	19.36
FE-26	KA12	0.33	0.003	6.13

Fallet Villas-Boas:

En klassiker inom UFO-litteraturen

Fallet Antonio Villas-Boas är förmodligen det mest kontroversiella UFO-fall som någonsin beskrivits. Här är den tredje och sista delen av Olavo Fontes fantastiska historia om en ung brasiliansk arbetarpojke som kidnappades av en UFO-besättning och ombord på rymdfarkosten sedan förfördes av en utomjordisk kvinna!

Ett stycke ovanför basen på var och en fanns det en röd lampa. De två sidoljus var små och runda. Men frontljuset var enormt, också detta runt, och var den främre strålkastare som jag tidigare beskrivit. Runt hela farkosten, och något ovanför plattformen, vilken de lyste upp med ett rödaktigt sken, löpte ett oräkneligt antal små fyrkantiga lampor liknande dem som användes för upplysning av farkostens interiör.

I fören gick inte plattformen hela vägen runt, utan den upphörde vid en stor halvturslutande, tjock glasruta som sträckte sig från sida till sida och var inbäddad i metallskrovet. Kanske den tjänstgjorde som något slags vindruta, så att piloten kunde se ut, ty jag kunde inte se några som neist tonster någonstans. Jag skulle emellertid tro, att det vore mycket svårt att se ut genom den eftersom den utifrån sett verkade mycket matt. Inifrån sett vet jag inte hur det såg ut, men jag tror inte den kunde vara mycket genomskinligare där.

Jag tror att dessa främre utlöpare lösgjorde den energi som drev farkosten, ty då den startade ökade ljusstyrkan hos dessa enormt, varvid de tycktes sammanstråla helt och hållet med det ljus som producerades av de tre strålkastarna.

Efter att ha inspekterat farkostens för återvändande vi till aktern (den bakre delen buktade ut mer än den främre). Innan vi nådde dit stannade vi ett ögonblick och mannen pekade uppåt mot den enormt stora, skivformade kupolen som var i ständig rotation. Den vred sig sakta runt och var helt och hållet upplyst av ett grönaktigt, fluorescerande sken vars källa jag inte kunde upptäcka. Även i denna långsamma rörelse kunde man höra ett ljud som påminde om luft som sögs in i en dammsugare, ett slags visslande (som ljudet av luft i rörelse då den sugas in genom en massa små hål; men jag kunde emellertid inte upptäcka några hål. Detta är endast en jämförelse).

Då maskinen lyfte från marken, ökade hastigheten hos denna roterande skiva i sådan grad, att den blev osynlig och endast skenet, vars ljusstyrka också ökade och ändrade färg till intensivt rött, kunde ses. Samtidigt ökade också lju-

det, vilket klart visade, att det fanns ett samband mellan skivans rotationshastighet och ljudet, som snart växte i styrka till ett högt vinande. Jag förstår inte, varför dessa förändringar skedde, och jag förstår inte vad den lysande skivan, som aldrig upphörde att rotera, hade för funktion. Men den måste ju ha ett ändamål eftersom den fanns där.

Det verkade finnas ett litet rött ljus i centrum av denna roterande kupol eller skiva, men rörelsen hindrade mig från att med säkerhet fastställa detta.

Vi passerade återigen dörren under vår promenad mot maskinens akter. I mitten av aktern, på den plats som motsvarade ett flygplans stjärt, fanns en avlång metallplatta som var placerad vertikalt mot flygkroppen. Men denna var så pass låg, inte högre än till mitt knä, att det var lätt för mig att stiga över den till andra sidan och tillbaka.

Då jag gjorde detta lade jag märke till två röda ljus, som var nedsänkta i golvet på plattformen, ett på var sida om metallplattan. Dessa ljus var formade som tjocka, snett utstående spår. De liknade flygplanslanternor men blinkade inte.

Jag tror emellertid, att metallplattan i fråga var något slags roder, ty jag såg den vridas åt ena hållet, innan farkosten med oerhörd hastighet flög iväg efter att ha svävat orörlig i luften en kort stund efter starten.

Sedan vi inspekterat maskinens akter, återvände vi till dörren. Min guide pekade nu på metallstegen och tecknade åt mig att gå ned på den. Jag lydde honom, och då jag kommit ned på marken, tittade jag upp för att se om han också kom ner, men han stod kvar vid dörren. Sedan pekade han på sig själv, därefter mot marken och slutligen mot himlen i sydlig riktning. Därefter gjorde han tecken åt mig att avlägsna mig, varefter han försvann in i maskinen.

Metallstegen började nu bli kortare, varvid varje steg passades in i varandra som en stapel brädlappar. Då stegen nått dörren (vilken i öppet tillstånd utgjorde golvet), började den i sin tur svänga uppåt tills den passade in i väggen och blev osynlig.

Metallutsprängens, strålkastarnas och den roterande skivans sken blev allt starkare, medan skivan snurrade snabbare och snabbare. Långsamt började nu farkosten stiga vertikalt. I detta ögonblick drogs de tre landningsbenens nedre del (vilken var rund, smal och slutade i en vidare fot) in i den övre delen (som var mycket tjockare och fyrkantig), och när detta var klart fälldes den övre delen in i maskinens botten. Slutligen fanns det inte längre något att se där; undersi-

dan var slät och polerad, som om landningsstativet aldrig hade existerat. Jag kunde inte upptäcka några märken, som visade var benen fällts in. Dessa människor kunde verkligen sina saker!

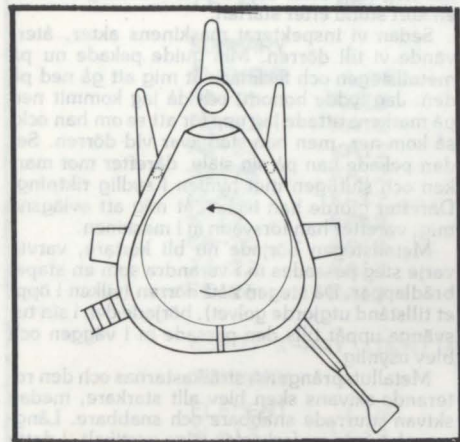
Farkosten fortsatte att stiga, tills den nått en höjd av 30 till 50 meter. Där stannade den några sekunder och samtidigt ökade ljusstyrkan ännu mer. Det vinande ljudet intensifierades ytterligare och den roterande skivan började snurra med fruktansvärd hastighet, medan dess sken genomgick flera färgförändringar tills det slutligen var bländande rött. I detta ögonblick ändrade maskinen plötsligt riktning, men en tvär rörelse, varvid ett ännu starkare ljud hördes, ett slags 'dunkande' (detta var då jag såg det jag kallar 'rodet' vridas åt ena hållet).

Sedan krängde maskinen något åt ena sidan och sköt iväg som en gevärskula mot söder, med en sådan hastighet att den var ur synhåll inom loppet av några sekunder.

Jag gick tillbaka till min traktor. Klockan var ca 05.30 när jag lämnade farkosten, och jag hade varit ombord sedan 01.15. Jag hade alltså tillbringat 4 timmar och 15 minuter ombord på den. Verkligen en mycket lång tid.

Då jag försökte starta traktorn märkte jag, att den fortfarande inte gick att få igång. Jag tittade efter för att se om det var något fel och upptäckte, att en av batteriledningarna var urkopplad. Någon måste ha gjort detta, ty en sådan lossnar inte av sig själv (jag hade kollat dem innan jag åkte hemifrån). Någon av männen måste ha kopplat ur den efter det att traktorn stannat med död motor, antagligen under den tid då de tog fast mig. Det kunde ha gjorts i syfte att hindra mig från att fly, om jag lyckades befria mig ur deras grepp. De var mycket skarpsinniga personer; det fanns inget som de inte förutsett.

Med undantag av min mor har jag inte berättat detta för någon förrän nu. Hon sade att jag skulle akta mig för dessa människor i fortsätt-

Rymdfarkosten i genomskärning — sedd uppifrån. Farkosten uppskattades av Villas-Boas vara ca elva meter lång och ca sju meter bred vid akterpartiet. Det cirkelrunda i farkostens mitt är en roterande skiva.

ningen. Jag hade inte mod att berätta det för min far, eftersom jag redan hade informerat honom om den första episoden med ljuset, och han hade menat att jag 'sett i syne'.

Efter att ha läst en artikel av João Martins i O Cruzeiro, i vilken han väjde till folk som upplevt något i samband med flygande tefat, beslöt jag att skriva till honom. Hade jag haft råd skulle jag ha kommit tidigare. Men eftersom jag inte hade det, var jag tvungen att vänta tills han sade, att han skulle hjälpa mig med respengar.

Jag står till ert förfogande. Om ni anser att jag skall åka hem, gör jag det i morgon. Men om ni vill att jag skall stanna längre, går jag med på det. Det är därför jag kommit.

Kliniska anmärkningar och läkarundersökning av dr Olavo Fontes.

Person, Antônio Villas-Boas, 23 år, vit, farmare, boende i São Francisco de Salles, i staten Minas Gerais.

Sjukdomshistoria:

Enligt vad som tidigare nämnts lämnade han maskinen klockan 05.30, den 16 oktober 1957. Han kände sig ganska matt, då han inte ätit något sedan klockan 21.00 kvällen innan och hade kräkt en hel del medan han var ombord på maskinen. Han kom hem fullständigt utmattad och sov nästan hela dagen. Han vaknade klockan 16.30, kände sig bra, och åt en normal middag. Men redan samma natt var han oförmögen att somna, vilket även var fallet påföljande natt. Han var nervös och mycket uppskakad; han somnade flera gånger men började omedelbart uppleva den tidigare nattens händelser i drömmen, precis som om han återupplevde dem. Han vaknade då med ett ryck, under det att han skrek och återigen upplevde känslan av att vara tillfångatagen.

Efter att ha upplevt detta flera gånger gav han upp försöken att somna och beslutade sig istället för att studera. Men detta misslyckades totalt, ty han var oförmögen att koncentrera sig på vad han läste; hans tankar återvände hela tiden till den föregående nattens händelser. I gryningen kände han sig mycket orolig, varvid han gick av och an och rökte cigarrett på cigarret. Han drack en kopp kaffe utan att äta något till som han brukar. Omedelbart därefter kände han sig illamående. Detta illamående varade hela dagen. En mycket häftig huvudvärk satte också in, vilken resulterade i att tinningarna bultade häftigt. Huvudvärken varade också dagen ut. Han hade tappat matlusten fullständigt och kunde inte äta något som helst under två hela dagar.

Även följande natt tillbringade han i sömnlöst tillstånd. Under den andra natten började ögonen svida, men huvudvärken var borta och återkom aldrig mer.

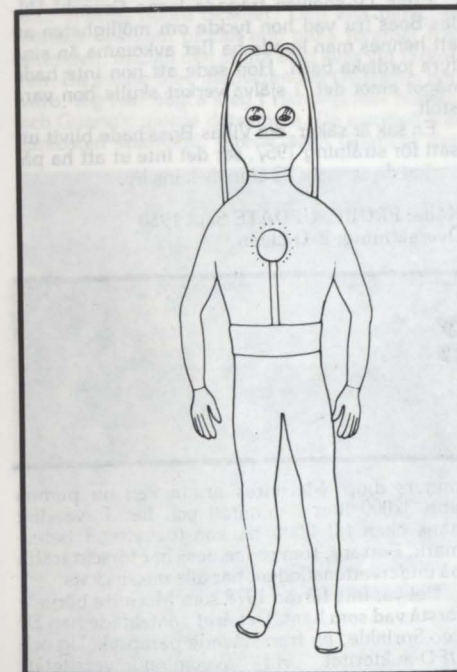
Under den andra dagen var han fortfarande illamående och saknade matlust. Han kräkt dock inte, vilket kan bero på att han inte tvingades i sig någon mat. Den svidande känslan i ögonen ökade och åtföljdes av ett ständigt tårflöde. Han märkte ingen blodträngning i bindhinnan

eller annan ögonirritation. Någon nedsättning av synskärpan förekom ej heller.

Den tredje natten återvände sömnen och han sov normalt. Men från och med nu, underfar en månad framåt, drabbades han av en omätlig sömninghet. Även under dagen nickade han till flera gånger och somnade, t o m då han pratade med andra människor och varhelst han befann sig. Det räckte med att han höll sig stilla ett tag för att falla i sömn. Under denna sömnsjukeperiod fortsatte det att svida i ögonen, och det ymniga tårflödet höll i sig. Illamåendet försvann emellertid den tredje dagen, då även hans matlust återkom. Han lade märke till att synsymptomen försvann i solljuset, vilket tvingade honom att undvika så mycket ljus som möjligt.

Den åttonde dagen skadade han sig på ena armen med en liten lokal blödning. Dagen därpå märkte han att såret hade infekterats med varbildning. Det kliade också kraftigt. Då detta sår hade läkt, fanns det kvar en purpurfärgad fläck som omgav det. Mellan fyra och tio dagar senare uppstod liknande sår på underarmar och ben. Dessa uppstod emellertid spontant, utan någon föregående skada. Alla dessa sår inleddes med en liten knöl med ett hål i mitten, kliade en hel del och varade från tio till tjugo dagar. Han nämnde att alla var purpurfärgade då de torkade ut, och ärren finns fortfarande kvar.

Han lade inte märke till några hudutslag eller

Främlingarna var klädda i silverfärgade dräkter och en grå hjälm. Mitt på bröstet fanns en röd bricka. Från hjälmen utlöp silverfärgade slangar och på fötterna bar främlingarna skor med uppåtvända tåhåttor.

någon sveda, och han förnekar också att han kunde se några blödande fläckar på huden (petechiae) eller blånader på några mindre sår. Han nämner emellertid att, den femtonde dagen, två gula fläckar uppstod i ansiktet, en på var sida om näsan, vilka var ganska symmetriska. Det var några 'slags halvbleka fläckar som verkade bero på att det fanns mycket lite blod just där, och dessa försvann efter tio till tjugo dagar.

F n har han fortfarande två små oläkt sår på armarna vid sidan av ärren från de tidigare sår som uppstod sporadiskt under de senaste få månaderna. Inga av de tidigare beskrivna symptomen har återuppträtt till dags dato. Han känner sig bra nu och anser sig vara vid god hälsa.

Han bestred att han hade diarré, blödningar eller gulsot vare sig under sjukdomens akuta fas eller senare. Han märkte ej heller något hårfall på huvud eller kropp. Hans arbetsförmåga nedsattes ej heller under den sömnlösa perioden. Han observerade heller ingen nedsättning av sin könsdrift eller potens och ej heller någon förändring i synskärpan. Han led inte av blodbrist och hade inga sår i munnen.

Tidigare sjukdomar:

Han nämner att han som barn haft mässling och vattkoppor utan några komplikationer. Ingen kronisk könssjukdom. Några år tidigare hade han lidit av kronisk tjocktarmskatarr, men han har inga besvär av denna natur.

Läkarundersökning:

Den undersökte är av manligt kön, vit, slätt svart hår, mörka ögon, och lider uppenbarligen inte av någon akut eller kronisk sjukdom. Han är av medellängd (164 cm med skor på), mager men stark, med väl utvecklad muskulatur. Inga tecken på undernäring. Inga fysiska missbildningar. Normal kroppsbe håring för sitt kön. Valskötta tänder. Ytliga nervknutar knappt märkbara.

Dermatologisk undersökning:

1. Två små fläckar, en på var sida av hakan noteras. Dessa var mer eller mindre runda till formen. Den ena var av en 10-centavos storlek och den andra något större och mer oregelbunden; huden i dessa regioner verkar slätare och tunnare, som om den nyligen ersatts eller förtvinnat något. Det finns ingen möjlighet att bestämma orsaken till dessa fläckar, ej heller deras ålder; det kan endast sägas att det är ärr efter några ytliga skador med samtidig subkutan blödning, vilka uppstod för minst en och högst tolv månader sedan. Dessa märken är tydligen inte permanenta och kommer med all sannolikhet att försvinna inom de närmaste månaderna. Inga andra liknande fläckar kunde upptäckas.

2. Flera ärr efter hudskador som skett ganska nyligen (högst några få månader), på händernas ovasidor, på underarmarna och på benen. Alla har samma utseende, vilka påminner om små ärr efter spikböldar eller sår, med områden av hudavflagningar runt dem, vilket visar att de uppstått ganska nyligen. Två av dessa har ännu

ej läkt, en på varje arm, och de ser ut som små rödaktiga knölar, hårdare än den omgivande huden, och då man klämmer på dem uppstår smärta och en gul serös vätska flyter ut genom en central öppning. Huden omkring dessa sår är förändrad och i ett tillstånd av irritation, vilket visar att skadorna är kliande, och det finns dessutom märken efter patientens naglar som visar detta. Det intressantaste hos alla dessa hudskador och ärr är närvaron av violetta områden som omger dem - något som vi aldrig tidigare konfronterats med. Vi vet inte om dessa områden har någon speciell betydelse. Våra erfarenheter i dermatologi är ytterst begränsade eftersom vi ej är specialister inom detta område. Vi inskränker oss endast till en beskrivning av förändringarna, vilka även har fotograferats.

Undersökning av nervsystemet:

God orientering i tid och rum. Normalt känsloliv. Spontan och stimulerad iakttagelseförmåga normal. Perceptionsförmåga och tankeassociation, tillika med förmågan att resonera förnufts-

Nytt ljus över Villas-Boas-fallet

En uppföljning av fallet Villas-Boas ger vid handen att Center för UFO-studier i USA fått en bandupptagning av Irene Granchi av en brasiliansk TV-show från 1978, där Villas-Boas framträdde offentligt för första gången på 21 år. Det visar sig att han nu är Dr Villas-Boas, en respekterad advokat i närheten av staden Brasília. Vidare är han lyckligt gift och far till fyra barn. Han beslutade att bryta sin långa tystnad för han tyckte sig mycket förolämpad av det sätt varpå hans berättelse, och UFOs i allmänhet, behandlades i pressen.

Då han nyligen återberättade händelsen fanns inga motsägelser men han tillade en detalj som inte berättats tidigare. Kvinnan använde en be-

mässigt visar på normala mentala mekanismer. Långtids- och korttidsminne fungerar mycket bra. Fotografiskt minne vad gäller att teckna ned detaljer som han tidigare beskrivit muntligen. Inga som helst indirekta bevis på mentala störningar kunde påvisas.

Anm.: Dessa resultat, fastän riktiga, bör kompletteras - om möjligt - med en psykiatrisk undersökning. Kontroll av rörelseförmåga, reflexer och känsel uppvisar inga abnormiteter.

Olavo Fontes, M D, Rio de Janeiro, 22 feb 1958.

Ordförklaringar:

Dermatologi - läran om huden
Subkutan - liggande under huden
Perception - förmåga, varseblivning

Källor: Flying Saucer Occupants av Coral & Jim Lorenzen.

The Humanoids, av Charles Bowen

Översättning: Sören Andersson

hållare för att samla upp sperma från honom vid slutet av deras andra kärleksakt, vilken Boas inte trodde sig ha utlöst.

Efter TV-showen frågade Irene Granchi Villas-Boas' fru vad hon tyckte om möjligheten av att hennes man kunde ha fler avkomma än sina fyra jordiska barn. Hon sade att hon inte hade något emot det, i själva verket skulle hon vara stolt.

En sak är säker, om Villas-Boas hade blivit utsatt för strålning 1957, ser det inte ut att ha påverkat de senaste 23 åren av hans liv.

Källa: PROBE, UPDATE Sept 1980

Översättning: B-O Lidén

Brunnsborrning i UFO-regi!

Nästan varje natt under de senaste sju åren tror Pat McGuire att hans gård, 40 km norr om Laramie, Wyoming, besöks av humanoidvarelser i mångfärgade UFOs. Hans iakttagelser bekräftas av hans fru och åtta barn, såväl som av Dan och Ruth Grover, vilka också bor på gården. McGuires relationer med UFO-varelser började 1971 med en impuls att gräva en brunn i präriesänkan, där han nu bor. Han råddes av geologer att inte borra i sänkan, därför att det där inte var tillräckligt med vatten för att konstbevattna området, och flera borrhöretag hade vägrat borra åt honom, då de tyckte att det var slöseri med tid. Han började då själv att borra och överraskade alla, då han kom på en undervattensflod på 115

meters djup. McGuires brunn kan nu pumpa upp 32000 liter i minuten och har förvandlat hans öken till 2000 ha konstbevattnad betesmark. Borrare, som sedan dess har försökt träffa på undervattensfloden, har alla misslyckats.

Det var inte förrän 1978 som McGuire började förstå vad som hänt. Det året kontaktade han Dr Leo Sprinkle, en framstående parapsykolog och UFO-auktoritet vid Wyominguniversitetet. Sprinkle beslöt att samarbeta och testerna började. Under hypnos berättade McGuire, att han tagits ombord på ett UFO och in i ett oavlat rum, där han fick telepatiska instruktioner för att bör-

Forts. på sid. 21

Närkontakt av tredje graden i brasilianska Cabo Frio

En tulltjänsteman vid namn O Guarichi har inför en UFO-grupp berättat, att han i september 1956 hade ett möte med ett UFO i kuststaden Cabo Frio i staten Rio de Janeiro, Brasilien. En kort tid innan denna händelse hade den brasilianska flottan haft övningar i detta område.

O Guarichi berättar, att han en kväll mellan klockan 20.30 och 21.00 gick en tur till stranden med sina tre hundar. Det var mörkt. Då han kom ned till stranden, såg han ett ca 20 m brett och ca 3 m högt föremål komma in mot stranden utifrån havet - ungefär som ett amfibiefartyg. Storleken beräknade han dagen därpå, genom att jämföra med strandens bredd och några klippor i närheten. Det passerade skedde på ca 200 m avstånd, på en plats där strandbredden är ca 20 m bred. Farkosten upptog stranden i hela dess bredd. Då han först trodde att det var ett amfibiefartyg från den brasilianska marinen, försökte han hålla sig på avstånd. Han såg nu två personer komma ut ur farkosten. De var ca 180 till 200 cm långa (längre än han själv), slanka, och var iklädda en slags metallglänsande uniform. På grund av mörkret och avståndet kunde han inte urskilja några detaljer. Den ena personen började tydligen plocka upp olika föremål från stranden, medan den andra stod kvar vid farkosten. Då denne blev medveten om Guarichis närvaro, tog han några steg i riktning mot honom, och Guarichi gjorde detsamma. Då mannen från farkosten stannade, gjorde även Guarichi det.

De iakttog varandra några minuter. En gång verkade det för Guarichi som om den andre mannen var ganska nära honom, men då han ansträngde sig för att se honom klart, var han fortfarande på samma avstånd.

Guarichi beslutade sig nu för att försöka komma närmare mannen. Han ropade på en av hundarna 'Leão' (Lejon) och bad den följa honom. Den sprang dock iväg med svansen mellan benen. Han blev nu klar över, att han var ganska ensam, och tappade plötsligt modet. Under tiden hade den person, som samlade prover från stranden, hört deras närvaro. Bägge männen vände nu om och gick bort till farkosten och ändrade den. Då dörren till farkosten öppnades, kunde han i farkostens inre se ett flyktigt sken från belysningen. UFOt lämnade stranden med en oerhörd hastighet, flög ut över havet och passerade en fyr inom loppet av tre till fem sekunder - ett avstånd på ca fyra km.

På grund av den väldiga hastigheten slogs Guarichi av tanken att han sett ett UFO och inte något marinfartyg.

Guarichi lämnade nu stranden och gick hem. Morgonen därpå, mellan klockan 04.30 och 05.00, gick han tillbaka till stranden för att söka efter spår, men tidvattnet hade utplånat alla sådana.

Källa: UFO-nytt, December 1961.

Översättning: Sören Andersson

Tulltjänstemannen såg på avstånd två personer, iklädda silvreglänsande dräkter, komma ut ur farkosten. Den ena personen plockade upp olika föremål från stranden medan den andre stod kvar vid farkosten.

USA-polis till sjukhus efter möte med UFO

Jag fick först höra talas om denna UFO-observation genom en av mina studenter vid University of Wisconsin-River Falls. Han och en vän hade uppsnappat en eller flera av George Wheelers radiomeddelanden, angående ett UFO, till Pierce Countys sheriffkontor i Ellsworth, Wisconsin. Detta hade skett kvällen innan (torsdagen den 22 april 1976). Jag var speciellt förbryllad då George Wheelers namn nämndes, eftersom det endast var ett år efter det att Mr Wheeler hade observerat ett UFO i utkanten av Elmwood, Wisconsin (6 april 1975). Jag hade intervjuat George angående denna tidigare observation, och var övertygad om att han var ett pålitligt vittne och verkligen hade upplevt vad han beskrivit. Det verkade emellertid underligt att samme person skulle uppleva en annan observation i samma område.

Jag försökte kontakta George under veckoslutet och under måndagen den 26 april, men utan resultat. Tisdagen den 27. ringde George upp mig och beskrev i korthet sin upplevelse. Det var då jag fick veta att anledningen till att jag inte kunde få kontakt med honom var att han varit inlagd på sjukhuset från fredagen den 23 till tisdagen den 27.

Jag körde till Elmwood på tisdagseftermiddagen för att intervju George angående denna senaste observation. Jag fick det intrycket att

George fortfarande var lite ostadig från sin upplevelse. Under vårt samtal nämnde han att han hade informerats, i andra hand, om att Mr Paul Fredrickson, föreståndaren på sjukhemmet i Elmwood, hade observerat ett ljussken vid samma tid och på samma plats den kvällen. George ringde upp Mr Fredrickson och arrangerade ett möte med honom. Mr Fredrickson informerade oss att han hade blivit uppringd av en person på sjukhemmet, som hade uppmärksammat händelsen, och ombads gå ned till sin port och titta ut mot stenbrottet på Tuttle Hill. Mr Fredrickson bor ca 1,2 km från stenbrottet. Då han tittade mot stenbrottet från sin port, såg han ett orangeaktigt ljus. Det var underligt, sade han, på grund av dess färg och dess begränsade natur (d v s det var inte fladdrande och oregelbundet i form, vilket vore fallet om det hade rört sig om en brand, utan det var ett ganska fast sken.) Då han kände till sin hustrus intresse för UFO-fenomen skyndade han sig att tala om händelsen för henne. Men då de båda återvände till porten var ljusskenet borta.

Mr Fredricksons observation bekräftar Mr Wheelers vad beträffar plats, tid och färg. Men från sin utsiktspunkt kunde emellertid inte Fredrickson urskilja något solitt föremål - endast det orangefärgade skenet.

Därefter åkte George och jag till stenbrottet

på Tuttle Hill, där han i detalj beskrev sin upplevelse:

-Då jag kom till toppen på Tuttle Hill fick jag syn på detta stora UFO, vilket verkade vara lika högt som ett tvåvåningshus och ca 75 m i diameter. Det befann sig ca 150 m ifrån mig och ungefär 30 m ovan marken, mellan stenbrottet och den nedbrunna gamla ladan, såvitt jag kunde bedöma. Det hade ett orange-vitt ljus på toppen och sex blåvita ljus på sidan och jag kunde se skuggor, som om någonting rörde sig inuti det. I sidans mitten var det något som liknade en öppen panel, och jag kunde se något därinne med fenliknande delar, som långsamt roterade. Vad som såg ut att vara ben på farkosten var delvis utfällda från kroppen och där fanns ett långt svart slangliknande bihang på undersidan. Det steg rakt upp, ytterst hastigt, och just då märkte jag en slags blix och mina billyktoer slocknade, radion och motorn stannade också. Sedan minns jag inget mer tills någon frågade mig om jag behövde hjälp.

Ett kort stycke därifrån ligger L. O' Bryans farm. Inför möjligheten att de kanske hade sett något ovanligt den kvällen, körde vi in och besökte Mr och Mrs O'Bryan. Vi fick veta att frun hade gått till sängs innan 11.00 den kvällen, men O'Bryan var vaken och såg på TV. Då vi frågade om han hade sett eller hört något utöver det vanliga den kvällen, blev svaret nekande. Han påpekade emellertid, att hans TV hade slocknat under några sekunder just efter 11.00. Mr O'Bryan mindes inte namnet på programmet, men visste att det var ett par minuter efter programmets början som TV:n slocknade. Detta sammanfaller med den tid då Wheeler och hans polisbil omvärvades av ljuset från UFOt. Vid mitt andra besök hos O'Bryan (8 maj 1976) hade jag med mig en kopia av TV-programmen för torsdagen den 22, och han bekräftade att han hade tittat på Perry Mason Show på kanal 11, vilket börjar kl 11.00 e.m. Mr O'Bryan tillade att han hade hört att ett av barnen i familjen, som bor i nästa farm nedåt vägen, hade sett något den kvällen.

Nästa farm nedåt vägen, men inom synhåll från O'Bryans farm och stenbrottet, bebos av Mr James Kuehl med familj. George och jag åkte till Kuehls farm och talade med Mrs Kuehl och hennes barn. Tvärtemot vad O'Bryan hade hört, hade inget av barnen sett eller hört något underligt den kvällen, ej heller Mrs Kuehl. Därefter gick vi ned till ladan och talade med Jim Kuehl. Han berättade, att han inte märkt något ovanligt han heller. Han nämnde emellertid att hans hustru hade kommit hem från ett möte strax efter klockan 11 och hade lagt märke till att hundarna uppförde sig mycket märkligt. De har flera hundar och några är mycket unga. Jim nämnde att hans fru hade påpekat att hundarna hade uppfört sig mycket speciellt när hon kom hem. Vanligtvis kommer de springande och hoppar upp på henne när hon kommer hem. Denna kväll kom ingen av dem fram till henne, utan stannade på avstånd och skällde. Hon kallade på dem, men de kom ändå inte fram till henne. Detta var enda kvällen hundarna uppvissade en sådan för-

ändring i sitt beteendemönster.

Under perioden 3 - 8 maj försökte jag åter komma i kontakt med George, men utan resultat. Lördagen den 8 åkte jag till Elmwood och träffade hans hustru, Doris, som då var hemma. Hon informerade mig om att George hade varit intagen på sjukhuset hela veckan. Under denna tur besökte jag poliskonstapel Gene Helmer och hans fru. Under denna diskussion framkom inga direkt nya uppgifter, men den bekräftade vad George hade sagt till mig om händelsen.

Torsdagen den 27 maj diskuterade George och jag fallet. George nämnde att han hade talat i telefon med Mrs Miles Wergland, Elmwood, som samma kväll hade observerat UFOt då hon tittade ut genom ett fönster i sitt hem. Vi åkte hem till henne men ingen var hemma.

Detta framstår som en mycket god observation med flera bekräftande data; vilka innefattar två andra vittnen, som såg UFOt (eller åtminstone ljusskenet från det) från olika observationsplatser.

Källa: MUFON UFO Journal, nr 103, juni 1976.

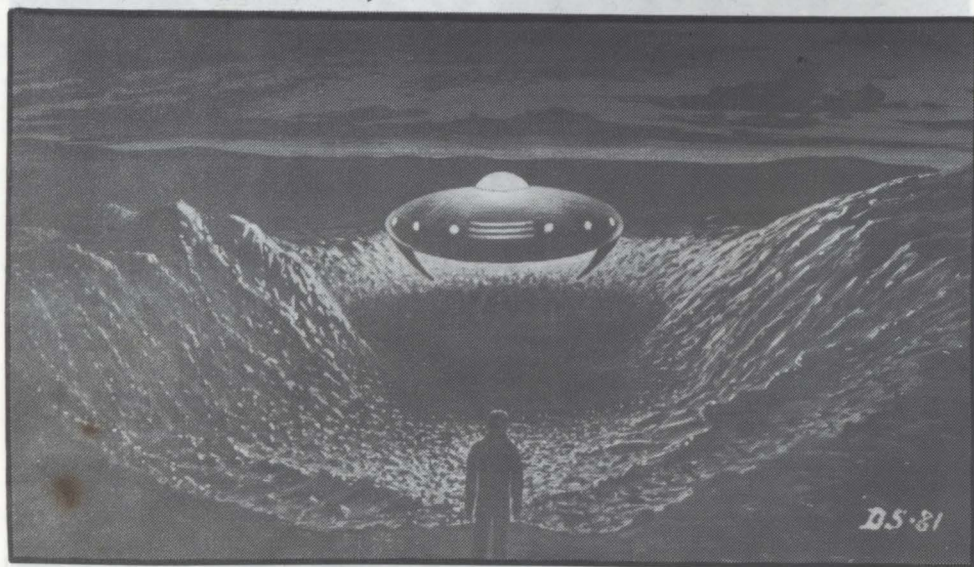
Forts fr. sid. 18

ja borra brunnen. Varelserna beskrevs som mänskliga till utseendet, 180 cm långa, vägande 100 kg, stora ögon, tunna läppar, skalliga och med näsor utan rygg. De var klädda i svart med stjärndekorerade silverbälten. McGuire trodde att varelserna möjligen kom från en annan dimension. Han fick veta att farkosterna framdrevs av ett sinnenrikt magnetsystem, som tillät höga farter, stillasvävande och till synes omöjliga manövrar.

Dr Sprinkle tror McGuires erfarenheter varit verkliga och säger, att hans berättelse är väldigt lik andra kontaktpersoners i beskrivningen, antingen det nu är fråga om ett möte ansikte mot ansikte, mental programmering eller upplevelse utanför kroppen.

På McGuires inbjudan kom Dr Richard Fleck från Wyominguniversitetet, fotografen Richard Foertsch och reportern Greg Bean till gården. De tältade på en bergssluttning, där de hade fin utsikt över sänkan. Klockan tre på morgonen sågs ett underligt ljus vid horisonten. Föremålet flammade med blått, rött, gult och skarpt vitt ljus i sekvenser. Under 10 till 15 minuter flög det av och an i luften, vaggade fram och tillbaka och blixtrade tvärs över himmelen. Landskapet var för mörkt för att tillåta perspektivfotografering och farkosten var för långt bort för att visa några detaljer.

Källa: APRO Bulletin Vol 29, nr 5
Översättning: B-O Lidén.

— UFO:t var stort som ett tvåvåningshus och 75 meter i diameter. Det hade sex blåvita ljus på sidan och jag kunde se skuggor som om någonting rörde sig inne i farkosten, berättar George Wheeler.

Han fick följa med till en annan planet

Då Antônio Rossi, tillsammans med några kamrater, for ut till Paraibuna-floden för att fiska hade han inte en aning om det fantastiska som skulle hända honom. Efter att ha fiskat hela natten lade de sina packningar på en bestämd plats och begav sig var och en åt sitt håll för att leta upp fiskrika vatten.

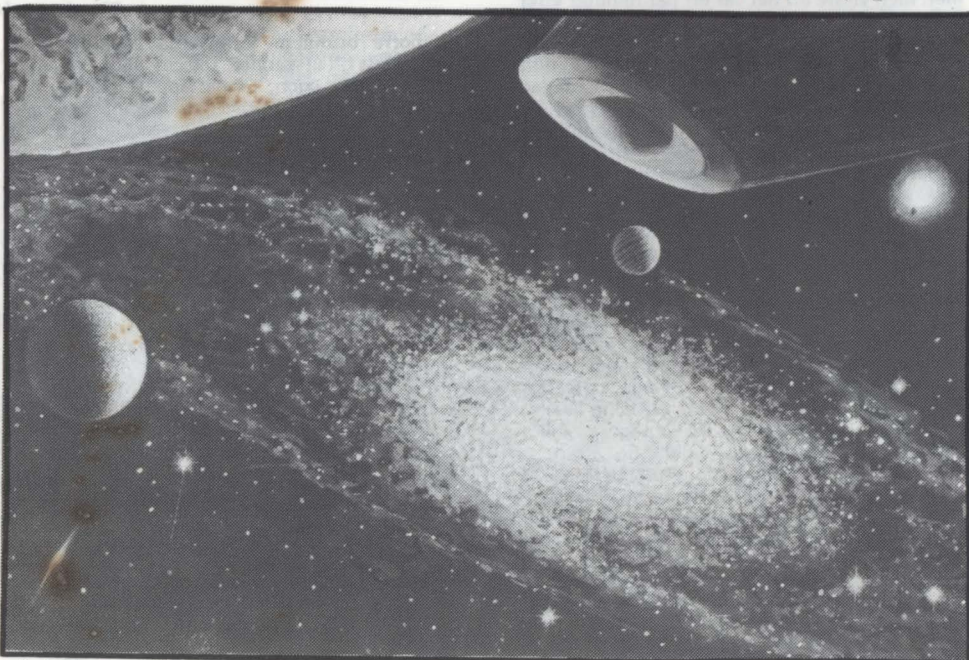
Rossi befann sig långt ifrån sina vänner och kunde inte längre se dem. Klockan 16.40 fick han syn på två storvuxna män som kom gående i riktning mot honom. De hade en mycket mörk hudfärg och var fullständigt nakna. Misstänksam sprang han fram mot dem och frågade vad de ville. De sällsamma individerna svarade inte utan fortsatte mot honom med öppna leenden. Då de befann sig på ett avstånd av två meter stannade de och fixerade honom. Deras ögon var stora och utstrålade vänlighet, vilket hade en lugnande inverkan på Rossi.

Därefter pekade en av dem på sina egna ögon, som Rossi därför tittade in i. Han såg genom dem 'en klarhet', vilken övergick hans eget förstånd, och förstod plötsligt den främmandes tankar, som genom ett slags ögonspråk sade följande:

-Vi är här i Guds frid. Vi är invånare på en annan stjärna. Var inte rädd, vi vill dig inget ont. Vårt uppdrag är till gagn för såväl dig som för ditt förhållande till din nästa. Ha förtroende för oss, ty vi är här för att låta dig besöka vår värld. Vi vill inte tvinga dig att följa med. Om du accepterar vår inbjudan så låt det ske av din egen fria vilja. Resan dit kommer endast att ta några timmar.

Förslaget verkade ärligt menat, men dessa män var så olika oss: -De hade inga könsorgan som jordmänniskor, hade mycket slät hy utan hårväxt vare sig på kroppen eller huvudet, och hade endast två fingrar och två tår. Rossi, som fortfarande var något misstänksam, sneglade mot sin machete (djungelkniv) som låg mot en sten i närheten. Som om han läst Rossis tankar böjde sig en av besökarna ned med en behaglig rörelse, tog upp kniven och räckte den till Rossi med ett brett leende på läpparna.

Antônio Rossi följde med de två jättarna till deras rymdskepp som var stationerat i en dalsänka inte långt därifrån. Farkosten var ungefär 30 m i diameter och 9 m hög, var ljusgrå till fä-

Antonio Rossi fick följa med på en fantastisk rymd tur — till en annan planet! Antonio fick uppleva ett samhälle som saknade penningssystem och där födan enbart består av koncentrerade fruktsafter.

gen och hade formen av ett vaktorn. Då de kommit in i skeppet fick han frågan om han verkligen ämnade följa med dem av egen fri vilja. Innan Rossi hann svara jakande på frågan tog en av ufonauterna fram en liten bägare, fyllde den med en vätska från en behållare som fanns ombord, och hällde substansen i sin egen mun. Därefter räckte han kärlet till sportfiskaren och sade åt honom att dricka, varvid han förklarade att detta var nödvändigt inför en rymdresa.

Han blev inte illamående eller förlorade medvetandet. Resan varade inte länge och snart landade de i 'nakna varelsers värld'. Där gick alla omkring nakna, män som kvinnor, och det enda som skilde kvinnorna från männen var en graciösare kroppsbyggnad.

På denna planet var allt i kurvform, till och med husen, som hade genomskinliga, glasliknande väggar, hade avrundade hörn. De blev hjärtligt mottagna av en stor mängd 'nakna varelsor', som under tystnad rörde armarna hit och dit och endast talade med varandra medelst ögonspråk. En av piloterna tog med Rossi på en sightseeingtur till olika orter, fabriker och idrottsplatser, under det att han hela tiden förklarade vad de såg. I deras värld existerar inget penningssystem och födan består endast av koncentrerade fruktsafter som förvaras i offentliga, genomskinliga cisterner. Dessa safter, som är helt fria från avfallsprodukter, är av olika slag och skiljer sig från varandra genom färgen.

Resorna företogs i små 'flygande tefat', som kallades 'voledores' (svävare) och fanns som kollektiva fortsaffningsmedel såväl som privata fordon. Dessa helautomatiska fordon kunde inte kollidera. Bland alla de fascinerande ting Rossi konfronterades med var ett slags hjälm som fanns i en ingenjörsvetenskaplig byggnad. Hjälmen tillät bäraren att måla tavlor med tankens hjälp. Genom denna process målade han bilden av 'Cristo Redentor' (den stora Kristusstaty som befinner sig på bergstoppen 'Corcovado' vid Rio de Janeiro), trots att han är en mycket klen tecknare.

Han såg också en slags svarv som arbetade med ljusstrålar (på den tiden kände man inte till laserstrålar). Man sade honom att denna stråle var så kraftig att den kunde pulvrисera en hel planet; men att den inte användes i sådant syfte eftersom aggressiva människor inte kunde nå deras värld. De befinner sig på en mycket hög

utvecklingsnivå och är inriktade på godhet och hjälpsamhet.

Kvinnorna fungerar som mödrar och uppfostrarinnor, och låter sina kunskaper gå vidare till barnen, som enligt lag aldrig är fler än två.

Under återresan sade hans guide, att de vid ett senare tillfälle skulle ta med honom på en annan tur till en planet som var mindre utvecklad än jorden, och även till en värld där invånarna nått en ännu högre grad av utveckling än de själva, i ett högre materielltillstånd.

De förklarade också för honom, varför han inte fick ta med sig några materiella ting till jorden som bevis för sin vistelse hos dem. - Man sade honom också att de ser fram mot den dag då vi jordmänniskor har nått så pass hög utveckling att de interplanetariska mötena kan ske oftare och lättare. - Följande dag, på söndagen, vid 10-tiden, landade UFOt återigen på jorden i samma dalsänka som de hade tagit upp honom.

Hans kamrater hade redan blivit oroliga på grund av hans långa bortvaro utan föda och hade lämnat kvar en brödkaka åt honom.

I överensstämmelse med sina pilotvänners råd berättade han inte för sina fiskekamrater om händelsen förrän efter en vecka. Då bjöd han några arbetskamrater (han var metallarbetare) på kaffe, och i närvaro av sina kamrater berättade han om sitt äventyr. Några trodde honom medan andra tvivlade, men nyheten spred sig snart och då insåg han att han inte längre kunde hemlighålla sina upplevelser. Av frukten för att ryktena skulle förvanska hela historien skrev han en bok om händelsen, som publicerades under titeln Num Disco Voador Visitei Outro Planeta. (Jag besökte en annan planet i ett flygande tefat). I boken som endast finns på portugisiska, beskriver han ingående sina upplevelser. Vid tiden för händelsen var han 35 år gammal och bosatt i São Paulo.

Två eller tre år efter dess utgivning var Antônio Rossi, som nu bor i Rio de Janeiro, tillsammans med en granne ute på Sepetiba-stranden, då de såg ett UFO komma flygande mot dem på låg höjd. Rossi, som kände på sig att det var hans utomjordiska vänner, sprang fram mot det men blev besviken då UFOt höjde sig och försvann i fjärran.

Källa: **Vierzig Begegnungen mit Ausserirdischen in Brasilien**, av Walter K Bühler.
Översättning: Sören Andersson.

UFO ödelade byar i Senegal

Den 9 september 1980 blåste ett UFO ned ett flertal hus i by Baridiame, då det passerade i nord-sydlig riktning. Träd rycktes upp med rötterna och ett flertal människor skadades. Alla vittnen beskrev ett långt föremål med en främre del som liknade en krona. På två minuter passerade det byn och avgav därvid intensiv hetta och ett öronbedövande dån.

Två kilometer längre söderut drabbades byn Keur Amadou Moutar på ett liknande sätt. Tjugofyra hus förstördes där, och två människor blev allvarligt skadade. Då några vetenskaps-

män senare besökte platserna och undersökte händelsen fann de, att samtliga vittnesmål var samstämmiga. Enligt undersökningsledaren, Dr Djibril Fall, blåstes träden och husen ned av en virvelvind. Men faktum kvarstår dock, att byn -vånarna såg ett flygande föremål, liknande en drake från ovan, som senare på långt avstånd såg ut som en skiva.

Källa: **APRO Bulletin Vol 29 nr 8**
Översättning: B-O Lidén

Skolgång med förhinder

Av Carl-Axel Jonzon

Många personer funderar över och frågar varför och när jag började intressera mig för UFO. Skall jag vara ärlig så vet jag inte riktigt hur det kom sig att just dessa frågeställningar fångade mig, men det skulle möjligen kunna vara därför att jag tyckte att UFO-problemet behandlades orätt och förtegs eller på annat sätt undannövrades. Eller kanske var det så, att jag fick instruktioner en kall, klar och snörik februari-morgon 1935. Vad vet jag! Här följer berättelsen om denna oförglömliga upplevelse.

Året var som jag sade 1935. Jag var då sju år och levde med mina föräldrar i det lilla Vallby, som ligger mellan Mjölby och Ödeshög, cirka en halvmil från Väderstad. För den som liksom jag är dålig i geografi kan jag tala om, att platserna jag nämnt ligger i det bördiga Östergötland.

Mina föräldrar hade en liten gård där och på den tiden hade man inte hört talas om UFO eller liknande saker. Man levde i sin egen lilla värld och man saknade andra fortskaffningsmedel än cykel. Bekantskapskretsen var förklarligt nog begränsad. Man var helt enkelt hänvisad till sin egen förmåga att överleva. Några skolskjutsar fanns inte, utan man var tvungen att gå till skolan i vilket väder som helst. Ibland kom man fram genomblöt, men det var lika för alla på den tiden. Den morgon jag skall berätta om var kall och klar. Det hade fallit mycket snö under året, och några dagar tidigare hade det varit milt men sedan frusit på igen. Det var alltså skarsnö, men den bar inte helt utan man trampade igenom ibland. För en sjuårig grabb var det jobbigt att trampa omkring i snön.

Vid 7.30-tiden traskade jag iväg till skolan men hade för avsikt att ta sällskap med min kusin, som bodde en halv kilometer från mitt hem. Av den anledningen brukade jag ta en byväg, som mest liknade en stig i snön, upptrampad av mig och andra som gått där.

Kommen en bit på väg fick jag se ett mörkt föremål, som såg ut som en uppochnedvänd skal liggande i snön på gårdet till höger om vägen i min färdriktning. Utanför och omkring detta något fanns, om jag minns rätt, sex 'personer' eller vad man nu skall kalla dem. De såg ut som människor men hade fyrkantiga käpor över huvudet, liknande de hattar man använder för att inte bli stucken, när man arbetar med bin.

Personerna var också mörka, och det hela verkade militärt på något sätt. Några detaljer kunde jag inte urskilja. Det var 300 - 400 meter från vägen, och både föremålet och 'gubbarna' hade sjunkit ned i snön. Jag såg dem därför endast från midjan.

Så här i efterhand vill jag bedöma att föremålet var stort som en stor amerikansk bil, men det

var förmodligen runt. Då jag inte såg nedre delen, kan det ha varit större. Det hade säkert sjunkit ned någon meter i snön, av figurernas utseende och storlek att döma.

Jag blev stående och tittade och förundrade mig över hur de kommit ut på gårdet i den myckna snön. Jag hade också sett, att min farbror kom emot mig på vägen. Han var på väg till min far. Jag tänkte: -jag väntar här och frågar honom, vad det är för något på gårdet. Efter en stund kom han fram till mig. Jag frågade: -Vad är det för något där borta? Han sköt upp hatten i nacken och stirrade lika oförstående som jag. Till sist sade han att det knappast kunde vara några djur och med den upplysningen skildes vi åt.

Försenad som jag blivit tänkte jag att det var bäst att skynda på, annars skulle min kusin få gå utan mig till skolan. Vi skulle träffas klockan åtta hemma hos henne. Det brukade vi alltid göra. Ibland kom också några andra barn vid samma tid, och vi blev då flera i sällskap. 'Om jag sneddar över gårdet går det fortare', tänkte jag. 'Hoppas bara att skarsnön bär så jag kan springa'.

Tänkt och gjort! Jag gick ut på gårdet. Endast några steg från den upptrampade stigen började det komma någon sorts dimma. Jag tappade orienteringen men försökte ändå att gå i den riktning jag trodde, att min kusins hus låg. Men jag var helt vilse och visste inte var jag befann mig. Det måste sägas att jag villade bort mig på min fars ägor, som jag känner lika bra som egen byxficka!

Till slut kom jag till ett stort dike, som jag inte kände igen. Jag försökte hoppa över det men orkade inte utan hamnade på botten. Trots den myckna snön hade jag underligt nog inte svårt att ta mig upp. Efter att ha gått några meter kände jag plötsligt igen mig och visste var jag befann mig. Jag fick nämligen syn på en gammal gravkulle, som ligger vid sidan av vägen.

Dimman försvann och jag vände mig om och såg spåren i snön. I diket, ungefär två meter från den plats där jag hoppat över, växte en vildapel, och diket slutade också där. Varför kände jag inte igen mig?

Jag skyndade mig upp på vägen och fortsatte min avbrutna färd till skolan. När jag kom dit satt mina kamrater och åt sin medhavda matsäck. Klockan var 11.00. Jag bedömde tiden jag irrart omkring i dimman till fem minuter, och jag var heller inte trött av att ha gått i snön.

Min lärarinna frågade mig, var jag hållit hus hela förmiddagen. Jag sade som det var, att jag gått vilse i dimman men den förklaringen höll inte! Hon ilsknade till och menade, att jag inte skulle ljuga henne rakt i ansiktet, för någon dimma hade det inte varit men väl solsken och klart väder.

När jag kom hem frågade jag mina föräldrar om det inte varit dimma på morgonen men de sade också, att solen hade skinit och att det hade varit en vacker morgon. Ja, detta är en av de händelser jag varit med om. Inte vet jag vad jag gjorde under de cirka tre timmar jag tydligen var ute och irrade omkring i naturen - eller var jag inte det?